

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

TARZAN ZOR DURUMDA !

Sahanda sucuk bir de Tuborg

*Mevsimler deęişir
Tuborg içmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece-gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe-katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 10

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

25 Şubat 1970

Alma mazlumun ahını...

HER dilde olduğu gibi Türkçe'de de birkaç anlama gelen kelimeler bulunur. Bunlardan biri yolsuzluk'tur.

Bir garip, yolunuzu keser de:

— Yolsuzum âbi.. derse, parasızım, halim kötü demektir.

Köylüler seçim zamam politikacının yolunu kesip:

— Yolsuzum.. diye yakınır, köyün doğru dürüst yolu yok demektir.

Ve bir gün gazetelerin başlıklarında:

— Yolsuzluk! diye bir haber görürseniz, eski deyimle «suistimal» olduğunu anlarsınız.

Bu sonuncu anlamıyla yolsuzluk her toplumda vardır, her düzende vardır, her rejimde vardır. İcra memurunun küçük yolsuzluğundan gümrük memurununkine ve karakol polisinden mahkeme mübaşiri-ne kadar çeşitli kaçamakları büsbütün önlemeye de imkân yoktur. Hele bizimki gibi geçim zorluğu olan bir ülkede yolsuzlukları âdeta teşvik eden bir hava da bulunur. Maaş üçyüzelli ve oturulacak gibi bir evin aylık kirası da altıyüzelli oldu mu ne yapsın memurcu? Viran olası hanede çocuk çocuk var. Tencere nasıl kaynayacak? Çocuğun okul tak-sidi nasıl verilecek? Hamma ilaç pa-rası nereden gelecek?.. Yoksulluklar, yolsuzluklara kapılar açar.

Bu soy yolsuzluklar affedilebilir yolsuzluklardır.

Ve bir de affedilemez cinsten yolsuzluklar vardır. Milyon üstüne milyon koymak ihtirası yüzünden, ihalelerde, dış ticarete, kotalarda, arsa apartman spekülasyonlarında tezgâhlanan yolsuzluklardır bunlar...

Adam Belediye Başkanı seçilir seçilmez imar plânını değiştirir. Ve bakarsınız ki vaktiyle ucuza kapatıldığı arsaların değeri birden milyonluk olmuş..

Ahn size affedilmez bir yolsuzluk!

Adam iktidar partisinin kodama-nına akrabadır. Nüfuz ticareti yapı-rak bankalardan on milyon alır..

Ahn size affedilmez bir yolsuzluk!

Devleti kefil ederek bir yabancı kumpanya ile ortaklık kurar adam.. ticaret hayatında sıfırken, salt ikti-darın başıyla bacanak olduğundan ötürü birdenbire milyonlarla oyna-maya başlar..

Ahn size affedilmez bir yolsuzluk!

Hangi birini sayalım... Artık gazete-lerde bu soy yolsuzluklar Adıye ve Zabıta bültenlerini süsleyen «vukuat-ı âdiye» gibi olmuştur. Artık onbin liralık, ellibin liralık, yüzbin liralık, ikiyüzbin liralık yolsuzluklar da merakımızı çekmiyor. Şöyle on milyon, yirmi milyon, otuz milyon, elli milyon, yüz milyonluk yolsuzluk olmalı ki ilgilimizi çeksin. Halk, ka-zıkılanmaya öylesine alıştı ki, vur-gunların ufağını önemsemiyor; üç-kâğıtçılığın küçüğünü umursamıyor. Yolsuzluk artık milletlerarası olacak da ondan sonra gazeteleri okuyan-lar:

— Yaaaaa.. diye okuyacaklar. Nasıl geldik bu hale?

Bir toplumda ahlâk ve namus kavramları değerinden kaybedip her türlü itibarın ölçüsü paraya vurul-du mu bu hale düşülür. Çeyrek yüz-yıldan beri bir yandan yollarımız artıyor, bir yandan yolsuzluğumuz... Eskiden Anadolu'nun dört bir tara-fına ya hasret kavuşturan trenle gi-dilirdi, ya da tozlu topraklı şoseler-de inilleyen kağm arabalarıyla... İkinci Dünya Savaşından bu yana Kara Yolları iyi çalıştı. Gıcır gıcır asfalt yollarımız bizi yolsuzluktan kurtarmaya başladı. Bu yolların üstünde oto-montaj sanayinin inahsu-lü olan otobüslerimiz de var:

— Maşallah!

— Allah korusun!

— Yollar arslam!.. gibi sloganlar-tozu dumana katıyorlar.

Ne var ki bir yandan yollarımız artarken öte yandan yolsuzluk da çoğalmaya başladı. Ve iktidarın do-ruğuna doğru tırmandı. Parasızlık-tan yolunu bulmaya çalışan vatan-daş bir yana, devletin malını deniz saymak felsefesinde kulaç atan, yel-ken açan politikacılarımız toplum-da büyük bir bunalımın işaret fi-şeklerini biribiri ardına çakmaya başladılar.

Biz bu gidişi iyi görmüyoruz sev-gili okurlar...

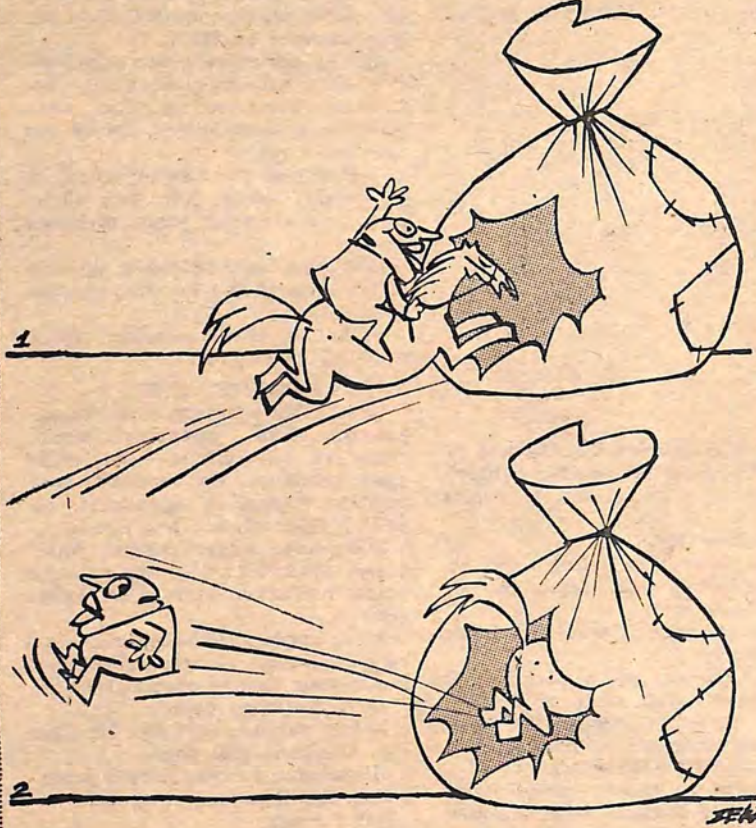
Mazlum ülkelerde hırsızlığın, rüş-vetin, suistimalin günahı zengin top-lumlardan çok daha büyüktür. Ve bir de tekerleme vardır bu konuda halkın dilinde:

Alma mazlumun ahını..

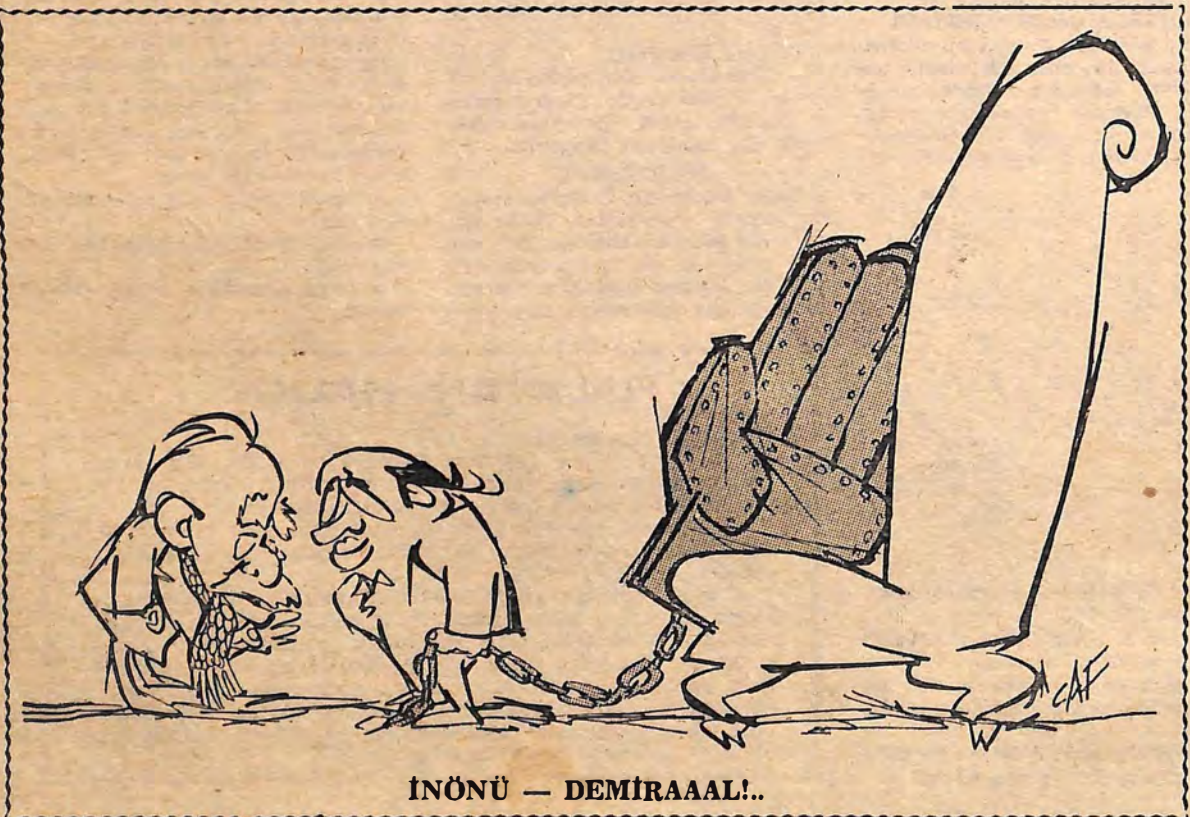
Çıkar aheste aheste..

AKBABA

— 41 AP'li kırmızı oy verince, Demirel'in bütçesi reddedildi. —

Yazısız

İNÖNÜ — DEMİRRAAAL!..

Halk nelere gülüyor?

İSTANBUL'LULAR

YALAN DEĞİL

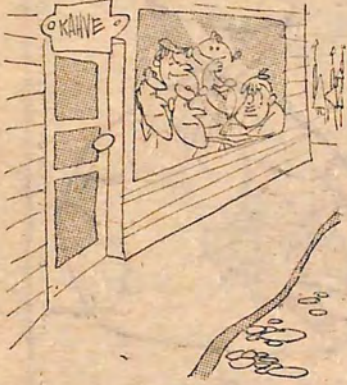
Müşterisinin her kalkmak isteyişinde oturtmaya çalışan proje bürosunun sahibi Turgut Gökaltın:

— Bir dakika, diyordu. Çayları içelim öyle gidersiniz.

Sonra başını uzatıp sesleniyordu kahveciye:

— Oğlum, hani bizim çaylar?
— Geliyor âbi, diye cevap veriyordu kahveci.

Fakat aradan dakikalar geçiyor,

çaylar hâlâ gelmiyordu. Müşteri yine kalkıyor, mimar yeniden kahveciye bağıyor, çırağın aynı cevabı alıyordu:

— Geliyor âbi.

Ama çaylar yine gelmiyordu. Sabırlı müşteri, sabrı taştan mimarı yatıştırma için:

— Sinirlenmeyin, dedi. Her halde yeni demliyorlar.

Siniri tepesine çıkan büro sahibi:
— Aman beyim, dedi, ne demi?... Galiba Belediye Meclisinden zamlı tarifenin çıkmasını bekliyorlar!

BİR KONUŞMA

Bu konuşma aynen, sık sık bozulan, hatları karışan telefonlarımızdan dinlenmiştir:

— Geleceksin değil mi?

— Bugün olmaz. Sabret. Önce şu Hasan'ı sepetleyeyim, sonra Ercüment'in hesabını göreyim, Yılmaz'ı da defettim mi...

— Dur dur, anlayamadım. Randevuya mı geliyorsun, partideki muhalefleri mi temizliyorsun?

BÜYÜK ADAMIN ÖZELLİĞİ

Genç kadın iki çocuğunun elinden tutmuş, birine, yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu anlatmaya çalışarak, diğerinin sorduklarını cevaplandırma uğraşarak İstiklal Caddesindeki vitrinleri seyreliyordu. Bir

mezeccinin önünden geçerken koka-reç gören küçüğü:

— Ben de o amcaların yediğinden istiyorum! diye tutturdu.

— Onu çocuklar yemez, diye cevap verdi genç anne. Büyük adamlar yer.

Bir birahanenin önünden geçerken rakı içenleri gören küçüğü:

— Ben de istiyorum! diye dayattı.

— Yoo, dedi anneye, onu çocuklar içmez. Büyük adamlar içer!

Açık saçık bir afişin altından sinemaya girenleri gören küçüğü:

— Ben de gireceğim! diye ağlama-yaya başladı.

— Oğlum oraya çocuklar giremez, diye terslendi genç anne. O filmi büyük adamlar görür!

Ağabey durumunda olan ikinci çocuk, akan burnunu gizlice eliyle silip, kendisini azarlayan annesine mendille sildiğini söyleyince, üstelik yemin de edince:

— Bak yine yalan söylüyorsun, diye bağırdı kadın. Kaç kere söyledim sana çocuklar yalan söylemez diye...

Kendisine bağırlanmadığına sevinen küçüğü, annesinin eline sıkı sıkı sarılıp sordu:

— Yalanı büyük adamlar söyler değil mi anneciğim?

HÜKÜMET GİBİ...

İstanbul'un şehir dışı semtleri, yapılarıyla olsun, insanlarıyla olsun, caddeleri sokaklarıyla olsun, şehir içine benzemez. Bu semtlerde oturanların yaşamları, eğlenceleri, esprileri diğerlerinden pek ayırdır.

Edirnekapi mezarlıklarıyla, Akarçeşme arasındaki bakımsız yokuşlu yolun tam ortasındayız. Yani, Otakçılar'da...

Altı kardeşlerin kahvesinde sigara dumanından göz gözü görmüyor! Pencerenin önünde oturanlardan biri burnunu cama dayadı:

— Hey yavrum, hey! diye bir nâra attı. Hükümet gibi karı!

Masalardan fırlayan üşüştü pence-relere. Hayâl kırıklığına uğrayan dokumacı Salih:

— İşletme ulan keş, dedi, hani, nerede?

— İşte, dedi beriki.

Gösterdiği, eti budu olmayan, ufak tefek, bir bacağı sakat, çamurların içinde basacak bir yer arayan zavallının biriydi!

— Herifteki mideye bak, diye söylendi Recal. Katırı görse kadın sanacak!

Pencere önündeki:

— Kızma âbi, diye söylendi, kırk yılda bir seks değil, siyaset yapalım dedik, kadıncığının durumunu anlatmak için hükümete benzettik!

AFEDERSİNİZ

Bizim Edirnekapi-Eminönü arasında çalışan trolleybüsler, günün her saatinde tıklım tıklımdır. Hele sabah ve akşam saatlerinde işne atsanız yere düşmez diyebiliriz. Yolcuların çoğu işçi olduğundan, hemen her

gün aynı saatlerde durakta ya da taşıtta bir araya geldiklerinden, tanış olmuşturlar birbirleriyle. Yanyana düşmek için can atarlar. Yarım saatlik yolculukları sırasında dertleşirler, konuşurlar, günün en önemli olaylarını akillarının yettiğince tartışır.

Bu kez tartışma konusu, zamdı. Cila izleri taşıyan tırnaklarından, mobilyacı olduğu anlaşılan genç adam, kazançların yerine fiyatları yükseltenlere verdiğikçe, yanında oturan arkadaşları dertleniyordu. Bir ara bakışları, ön koltukta oturan temiz giyimli yolcunun okuduğu gazeteyle ilişen öfkeli vatandaşa, çerçeve içine alınmış koca bir başlığı hecele-mek için sustu. Fakat okuyamadı. Gazetenin sahibi sayfayı çoktan çevirmişti.

Öndekine eğilip:

— Afedersiniz, dedi, az önce okuduğunuz sayfanın baştarafındaki büyük haber neydi?

Beriki yarım dönüp:

— Bir tiyatro ilanı, diye mırıldandı. Eller ay'a, biz yaya!

Öfkesi daha çok artan mobilyacı: — Gel de geçin birader, diye dirsekledi arkadaşını. Bir tiyatro bile-ti elli liraya!

AKLIN NEREDEYDİ?

Aksaray'ın gürültülü kalabalığından sıyrılmayı becerebilen nur yüzlü, temiz giyimli yaşlı kadın, şehirlerarası çalışan otobüslerin terminal haline getirdikleri yerin yakınlarında yeni açılan «Diş Polikliniği» nden içeri daldı.

Müracaattaki görevli bayan, yaşlı hanımın dertini dinledi, kaydını yaptı, muayene ücretini aldı, eline bir sıra numarası tutuşturup, kapısı aralık duran odalardan birine yol-ladı.

Eli ayağı titreyerek dişçi koltuğuna oturan kadıncığının korkusu çok sürmedi. Karşısında güler yüzlü, tatlı sözlü bir doktor vardı. Bir tanıdığı ile karşılaşmış gibi hatırıni soruyordu, espriler yapıyordu, hastasının anlattıklarını ilgiyle dinliyor, sabırla gereken cevabı veriyordu.

Üç beş dakika sonra bir doktor elinde değil, evinde sanmıştı kadıncığaz kendini. Konu bulmak, bir şeyler sormak, Tanrının kâr açıklığı vermesi için hayır duada bulunmak sırası kendindeydi şimdi.

— Bu dispanser senin mi evlâdım? diye sordu.

Beriki, takımlarını hazırlarken cevap verdi:

— Hayır teyzeciğim, aylıkla çalışıyorum.

— Neden kendin de böyle bir yer açmıyorsun?

— İlerde o da olur inşallah teyzeciğim. Önemli olan okulu bitirip, diploma almaktır. Aldık şükür.

— Okulu yeni mi bitirdin?

— Yeni bitirdim teyzeciğim.

— Evli misin bari?

— Bekârim teyzeciğim.

— Şimdiye kadar neden evlenmedin?

— Okumaktan evlenmeye vakit bulamadım teyzeciğim.

Karşısındaki doktorun yarısı çıplak kalmış başına, bembeyaz olmuş saçlarına bakan kadıncığaz:

— A evlâdım, dedi, bunca yıl okunur mu? Bu yaşa kadar bekâr durur mu? Şimdi evleneseeen, sana yazık! Evleneseeen, alacağın kıza yazık! Bir diploma uğruna insanlıktan çıkmışsın ayol!

ŞAŞIRINCA

İstanbul'un Kapalıçarşı'sım, İstanbul'a gelme fırsatı bulan taşralı vatandaşlarımız bilir.

Üstü kapalı, muazzam bir pazardır Kapalıçarşı. Müşteri çeviren simsarlarıyla, dil dökmesini bilen esnafla-ryla ayrı bir özelliği vardır.

Bir karınca yuvasını andıran çarşı yine her günkü cürcunayı yaşıyor, kapılara dökülen müşteri avcıları:

— Son model yüzüklerimiz, küpe-lerimiz var efendim, diye gelip ge-çenlerin yollarını kesiyorlardı.

Nilgün kuyumcusunun önünde nöbet tutan genç avcının gözüne, her hali ile yabancı olduğu anlaşılan orta yaşlı biri ilişti. Adam telâşla dükkânların tabelâlarına baka baka bir aşağı, bir yukarı, dolaşıp duruyordu.

Genç müşteri avcısı:
— Buyrun beyim, diye yolunu kes-ti adamın. Bir de bizdeki malları görün.

Adam sokuldu, vitrindeki mallara bakındı, yağlı bir müşteri yakalama-nın sevinciyle ellerini oğuşturan genç, sordu:

— Nasıl bir şey istiyorsunuz? Ne arıyorsunuz?

Yabancı cevap verdi:
— Çarşının kapısını!...

Vedat SAYGEL

HALKTAN HALKA...

Sevgili okurlarımız, Neşe her insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir. Her yaştan ve her sınıftan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki: Her yaştan ve her baştan insan, Akbaba'nın arkadaşısıdır.

Akbaba'nın neşesi 48 yıldır solmadı... Bu neşe, bir derginin değil, hayatın ta kendisinin neşesidir. Ve Akbaba neşeyi paylaştıran dergidir.

Büyük yeniliğimiz «Halk Nelere Gülüyor» a siz de katılmak istemez misiniz? O halde buyrun. Bulduğunuz bölgede duyduğunuz nükte ve esprileri, tanık olduğunuz, yakınlarınızın anlattıkları, ya da başınızdan geçen gülmünç olayları bir teyp titizliği ve fıkra özelliğiyle yazınız, altına imzanızı atınız, «Akbaba Dergisi» adresine postalayınız. Göreceksiniz neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlayacak, yazılarınız size ayırdığımız sayfaya ayrı bir renk katacaktır sevgili okurlar...

Sıfıra sıfır, sağıra sağır!

BEYİN sever misiniz?
— Haşlandıktan sonra üstüne azıcık zeytinyağı ile bolca limon gezdirilirse iyi olur, diyeceksiniz.

Doğrudur. Maydanoz da yakışır.

Ama şimdi sorduğum o biçim beyin değil, elektronik denilen türüsü.

Teknik adı «computer» olan bu dev hesap makinelerinin çok geniş çapta kullanıldığı ülkelerde düşünürler ve uzmanlar iki kampa ayrılmış durumda:

Beyinseverler ile beyinsevmeyenler.

Birinciler elektronik beyinler sayesinde her türlü bilgini toplanıp tahlil edilmesinin çok çabuklaştığını, böylelikle insan hayatının her alanda düzenlenmesinin kolaylaştığını belirtiyorlar.

İkinciler ise insanların zaten yeteri kadar robotlaştıklarını, kişilerin özelliklerine rakkam değerleri veren makinelerin etkisiyle toplum ikliminin günden güne yavanlaşmakta olduğunu, üstelik bu dev beyinler...

dev yanlışlara... ileri sürüyorlar.

Ama yanlışlar... dan da önemli bir sakıncası var elektronik beyin işleyişinin:

Bu makinelerle konuşulmuyor.

Konuşma sözünü burada sohbet etme, dertleşme, anlaşmak için duygu birliği arama anlamında kullanıyorum. Yoksa, konuşmayı bilgi alıp verme diye anılsanız, o iş gayet iyi yapıyor elektronik beyinlerle.

Yâni bunlardan birine yirmi haneli bir rakkamla otuz haneli bir rakkamı çarpmasını, sonucu on haneli bir rakama bölüp kırk haneli bir rakkama ekledikten sonra elli haneli bir rakkamdan çıkarmasını söylerseniz isteğinizi saniyenin onda birinde yerine getirebiliyor.

Ama bir yanlışını itiraf etmesini, yaptığından utanmasını, özür dilemesini, size acımasını falan beklemek boş; çünkü duyuya benzer hiçbir özelliği yok.

O yüzden de, bir kere ârıza yahut yanlış yaptı mı, tersliğinin mantığına sonuna kadar sadık kalarak inat rekoru kırıyor; öyle durumların düzeltilmesi de insan kurnazlığının işe karışmasıyla mümkün oluyor ancak.

Bakin geçenlerde Avrupa'da ne olmuş.

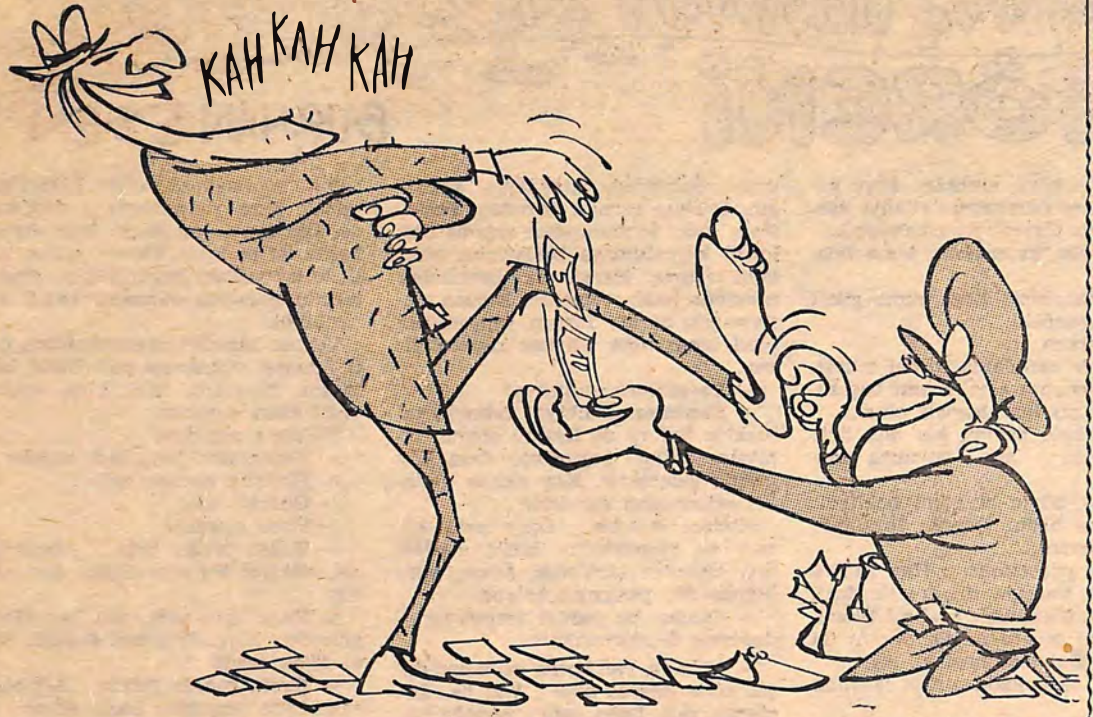
Adamın biri vergi dairesinden bir yazı almış. Den len şuymuş özetle:

«Bu dönem içinde ödemeniz gereken vergi toplamı dokuzbin frank iken siz bugüne kadar dairemize sadece dokuzbin frank tediye etmiş bulunuyorsunuz. Aradaki farkın bir an önce gönderilmesini rica ederiz.»

Adam oturmuş, cevap yazmış: «Dediğinizi anlayamadım. Ödemeniz gereken meblâğı ödemiş bulunduğuma göre borcum kalmamış demektir. Ne istiyorsunuz benden?»

Yazışma şöyle devam etmiş: «Mektubunuzu aldık. Ancak vergi hesaplarına itiraz mercinin dairemiz olmadığına dikkatinizi çekeriz. Önce borcunuzu yatırmamız, sonra itiraz komisyonunda hakkınızı aramanız gerekmektedir.»

Umumi yerlerde gülenlerden, Belediye para cezası alacak. — Gazeteler —

GIDI GIDI!

«Benim itirazım falan yok; borcum varsa ödeyeceğim. Lâkin sizin kendi bildirdiğiniz rakkamlardan da anlaşılacağı gibi ben ödemem gerekeni vermişim. Başka ne istiyorsunuz?»

«Daha önceki tebligatımızda belirttiğimiz veçhile bu dönem içinde ödemeniz gereken vergi toplamı dokuzbin frank, bugüne kadar hesabınıza yatırılmış paralar toplamı ise dokuzbin franktır. Aradaki farkı tediye etmeniz için size beş günlük son bir mühlet tanıyoruz. Bunu yapmadığınız takdirde kanunun gereği yerine getirilecektir.»

Adamcağız deliye dönüp vergi dairesi müdürüne telgraf çekmiş:

«Benimle alay mı ediyorsunuz? Hesaplarınızın içine tüküreyim!»

Müdürden el yazısıyla şu kısa cevap gelmiş:

«Hesaplarımız elektronik beyinlerle yapılır; hakaret faydasızdır.»

Elektronik beyin lâfını duyunca ayılmış adam. Soruşturup öğrenmiş ki mükelleflere gönderilen mektuplar da o beyinlerin kumandasındaki makineler tarafından otomatik olarak postalanmış basma alıp yazılar. Bu durumda mektupla tartışmayı sürdürmenin faydasızlığını anlamış.

Düşünmüş, taşınmış, işi kestirmeden çözümlemenin yolunu bulmuş.

Şöyle bir mektup yazmış daireye:

«Falan tarih ve filân sayılı yazınızda verilen bilgilere uygun olarak, bu dönem içinde ödemem gereken vergi toplamıyla halen yatırmış bulunduğum paralar toplamı arasındaki farkı saygılarımla takdim ediyorum.»

Ve sıfır franklık bir çek eklemiş mektubuna.

İki gün sonra da şu cevabı almış:

«Son mühletin bitiminden önce gereken tediye yapmış olduğunuzdan bu dönem hesabınız cezasız kapatılmıştır. Teşekkür ederiz.»

Sizin anlayacağınız, dehâ güçlü bu makineler bir kere ârıza landı mı, onlarla insanlar arasında ancak bir çeşit sağırılar dialogu kurulabiliyor.

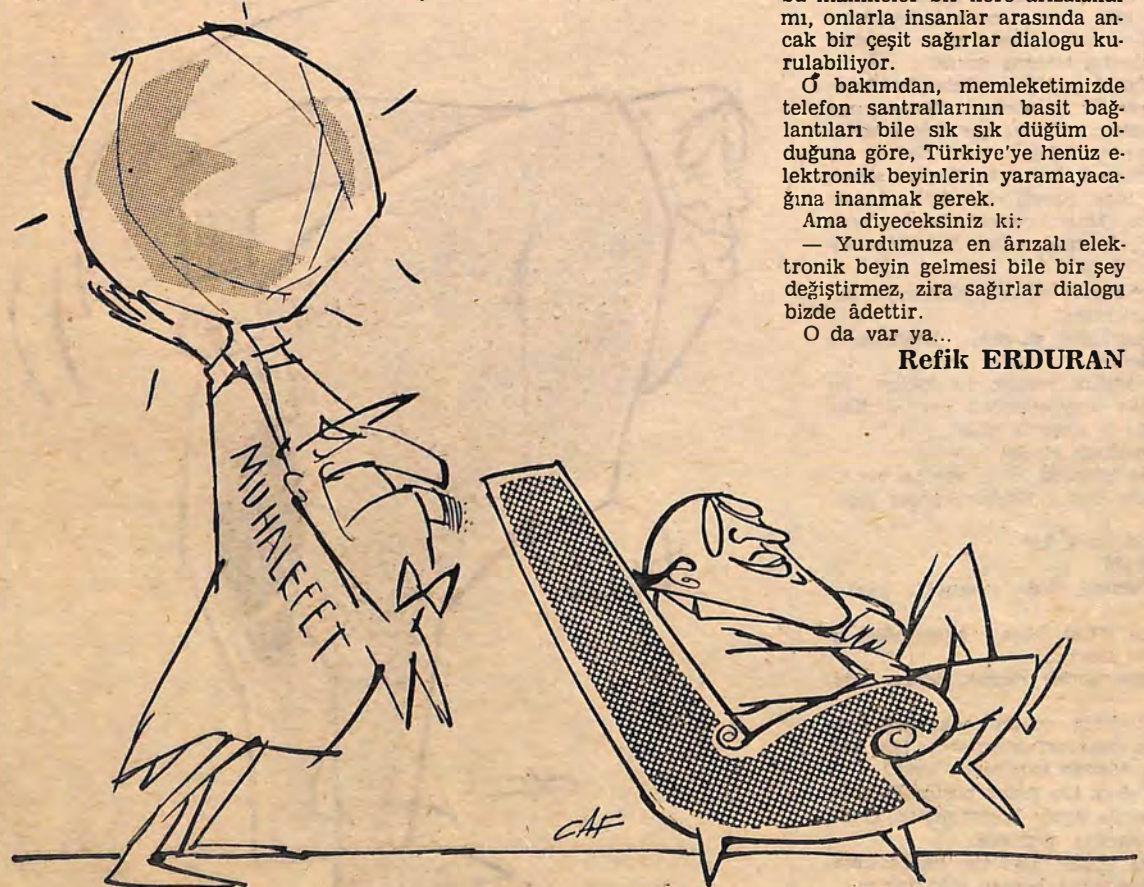
Ö bakımdan, memleketimizde telefon santrallerinin basit bağlantıları bile sık sık düğüm olduğuna göre, Türkiye'ye henüz elektronik beyinlerin yaramayacağına inanmak gerek.

Ama diyeceksiniz ki:

— Yurdumuza en ârızalı elektronik beyin gelmesi bile bir şey değildir, zira sağırılar dialogu bizde âdetir.

O da var ya...

Refik ERDURAN

AY TAŞI TÜRKİYE'DE!

KARŞILAMA TÖRENİ

BURHAN ESEN

ERİKLİ köyü muhtarı, köye yeni gelen öğretmene «Valiyi karşılama töreni» ni anlatıyordu:

— Bir gün kaymakam bana telefon etti:
— Mikdar, sizin köye cuma günü vali bey gelecekti...
— Buyursun...
— İyi bir karşılama töreni ettirir, köyden memnun ayrılmasını başatabilirden sizin için hayırlı olur...
— Hay hay, beyim, biz onu öyle karşılarız ki... Ömrü boyunca unutamaz!

Hanidir böyle bi günü bekliyorum. Önce bizim Tüysüz İbrahim'i çektim kenara:

— Vali gelecektmiş. Her zaman onlar bizi tongaya düşürecek değil ya, biz de gözümüzü açalım! Şincik sen hemen şehere in. On metre tel ile, bi telefon makinesi al, gel!

— Köy odasındaki zırlıtı bozuldu mu ki?

— Hayır. Bu telefon, başka telefon!

Tel ile telefon gelince candarmamızın fen memurunu çağırttım:

— Bu telefonu İrbam'ın evine kuracaksınız! Telin ucu da köy odasındaki telefona bağlanacak! Tamam mı?

— Hayrola mikdar, dedi, İrbam da yoksa soğanbaşı mı oldu?

— Ne başı olduğunu vali gelip, gitikten sonra anlarsın!

İrbam'ı karşıma aldım:

— İrbam, dedim, şincik sen Başbakan'ın!

— Etme ülen öyle soğuk şakal...

— Köyün mukadderatı omuzlarımızda. Vali buraya gelince, ben onları köy odasına sokacağım. Sizin evin penceresinden gözetleyeceksin. Vali oturup da, gayfesini içmeye başlayınca, telefonun kolunu çevireceksin.

Birkaç gün uğraştık. İrbam'a Başbakan gibi konuşmasını öğrettim.

Vali muavini, bir gün önceden kaymakama telefon etmiş:

— Vali bey, öğlen yemeğini Erikli'de yemek istiyorlar... Şimdi not alm, lütfen... Kuzu çevirmesi, salata, istakoz, çerkez tavuğu, biftek, pilav, dilber dudağı... İçkilerden viski, votka, bira. Servis elli kişilik hazırlanacak. Maiyet erkânı, daire müdürleri, kaymakamlar, konuklar eliyi bulabilir.

Kaymakam, valinin telefonunu bana ulaştırınca:

— Şap gibi yandık, kaymakam bey, dedim.

Elli kişilik yemek ve içkiler, en aşağıdan beşyüzümlü yer... Köy sandığında metelik yok!

Kaymakam güldü:

— Ne beşyüzlü, dedi, yanına bir sıfır daha koy... Beşbini geçer mikdar.

— Ne etsek ki?

Düşündü:

— Tamam, dedi, yemeğin parası hazır!

Safılık ettim, parayı kesesinden ödeyecek sandım:

— Sizce ağırlık oluyok, beyim... dedim.

— Evlâdım, okulun yıkılmak üzere olan çatısının onarılması için kaç liralık ödenek ayrılmıştı köye?

— Üçbin. On yıldır peşinden koşan zorla üçbin koparmıştık. O da daha elimize geçmedi...

— O üçbini ziyafete harcarsınız. Ben ödenegini hemen çıkartayım!

— Okulun yıkılmak üzere bulunan çatısı öyle mi kalacak?

— Şimdi okulu bırak. Hele valiyl

usulü dairesinde karşılayıp, ağırlayın. İyicene karnını doyurun. Yesin, içsin. Tam kürdanı eline alıp da dışlarını kurcalamaya başlayınca, okul işini açarız. Karşılama töreninden memnun kaldı, yemekler hoşuna gittiyse çatı beride dursun, yepyeni bir okul binası için tahsisat koparabiliriz...

— Ya gidince unutursa?

— Unutmaz, dedik ya! Yeter ki yemekler bol ve de lezzetli olsun! Vilâyete gidince geçirdikçe sizin köy aklına gelecektir. Köy aklına gelince, arkasından da okul...

Kolları sıvadık. Önce usta bir aşçı ve yamaklarını löküs otellerden birinden kiraladık. Adam, günlüğe 200 pangantot istiyor:

— Olmaz, bu parayı veremeyiz! dedimse de, kaymakam:

— Mikdar, candarma onbaşı değil, köye gelecek olan... Vali be.. kocaman vali. Daha çatalı yemeğe batırınca, kaçınıcı sınıf aşçı tarafından pişirildiğini anlar. Otuz yıllık vali. Ömrü ziyafetlere konmakla geçmiş. Bu işin eksperleri olmuşlardır. Yemeği yemez de, aç kalkarsa sofradan, hem masraf havaya uçar, hem de koparacağımız ödenekler...

— Pekiyi... dedim, aşçıbaşının eline 200 lirayı, yamaklara da ellilerliği tosladım. Aşçı, yamakları ile geldi. Bizim evin avlusuna karargâhını kurdu. Haydi ötekiler neyse... Bre müsliman, Allahın dağında istakozu nereden bulayım ben sana? Aşçı da resmi ziyafetlerin töresini yutmuş. Tutturmadı mı istakoz parçalanmaz, masaya bütün gelir diye... En azından on bütün istakoz sıralanacak masaya.

— Yapma aşçıbaşı, kulun kölen o-

layım, on istakozu, köyü kökünden satsak para yetiremeyiz... dedimse de, aşçı ayaklarını gerd. Nuh diyor, başka laf etmiyor. Yalvar yakar, vali ile kaymakam beyin bütün, diğerlerinin porsiyon olmasını kabul ettirebildik!

Yemek hazırlığı yarılanmadan, çatı ödenegi tükenmez mi? Nasıl bitmesin. Kasalarla rakı, bira, votka, viski satın alıyoruz!

Telefona sarıldım:

— Kaymakam bey, ben mikdar...

— Hazırlık tamam mı?

— Ödenek bitti!

— Etme mikdar?

— Vallah billâh bitti!... İstakozdu, viskiydi derkene dibine darı ek-tik!

— Yeni emre göre, vali bey 11'de gelecekti köye. Program değişti. Saat 10'da orada.

— Kaçta gelirse gelsin... Aşçıbaşı saat 12'de yemekler hazır diyor.

— 10'da geleceğim demek, sabah kahvaltısını da orada edeceğim, demektir!

— Denizli geçtik de, çayda mı boğulacağız? Buyursun, sabah gayfaltısına... Çay, ekmeğe, peynir, haşlanmış yumurta, pekmez!

— Yok mikdar, senin bildiğin gibi değil! Sabah kahvaltısı en azından beşyüzümlü daha yer!

— Viy anam, ben öğle yemeğinin altından kalkamazkene, şunların yediği halta bak!... diye bağırışım, farkında olmadan. Bereket kaymakam kusuruma bakmadı:

— Çaresini bulacağız, dedi. Başa gelen çekilir. Ebe için kadro vermiş miydik sizin köye?

— Verilmişti, bey... Ama iki yıldır ebenin geldiği yok. Doğumu kadın-

larımız kendi kendine yapıyorlar. Bu yıl üç mefat verdik ebesizlikten! — Bir yıl daha dişlerini sıkınsınlar, kadınlarınız. Ebe ay başında gelecekti. Ama ertelemek zorundayız. Ebe ödenegini kahvaltıya ve öğle yemeğinin eksik kalan kısımlarına harcayacağız.

Nihayet vali geldi. Ben köyün içini dolaşır, okulu gezer diyerekten her tarafı temizlettim, ayna gibi ettirdim. Arabadan iner inmez yanındaki sordu:

— Bu köyün adı ne?

Yanındaki eğildi, kulağına köyün adını fısıldadı. Vali bana döndü:

— Mikdar sen mısın? diye sordu.

— Evet, vali bey...

— Hummm... köyün hoşuma gitmedi.

— Havadardır, dedim, gelen cendermeler bilem üç gün misafirimiz olmadan, yeyip içmeden gitmezler.

— Köyün siyasî havası hoşuma gitmedi. Bak parti başkanınız köyden şikâyetçi. Oylarınıza öteki partilere kaptırıyormuşsunuz! Böyle giderse okulu kaldırır, ebeyle, sağlık memurunu, ziraat kredileri başka köylere aktartırım!

Kendimi tutamadım:

— Okul yıkılıyor. O dediğin memurlar zati yok!... diyecek oldum. Kaymakam usulca ceketimin ucuna sarıldı:

— Vali beyefendi izin vermedikçe konuşma, dedi. Yine yanındaki kısa boylu, şişman adamın kulağına bi şeyler fısıldadı. Adam bana döndü:

— Restoran ne tarafta? dedi.

Şeherriller kenefe çeşitli adlar takmıyorlar mı?... Vali sıkışmıştır diyerekten köy odasının yanındaki he-lâya doğru yörüldüm:

— Buyrun, dedim. Hepsî peşimden geliyorlardı. Ulan bu ne biçim iş? Hepsisine yüz nümereyi nereden bulurum ben? Burnumuza kokular gelmeye başlayınca kaymakam seğirtip yanıma geldi:

— Mikdar, dedi, nereye gidiyoruz?

— Vali bey, destura gideceğim demedi miydi? Yâni yüz numaraya daha kibarcası...

— Ne yüz numarası birader... Restorana, yemek yenilecek yere gidelim! demişti.

Senin anlayacağın baltayı öylesine taş vurmıştık ki, taş ikiye bölünmüştü. Kafileyi ters yüz döndürdük. Bizim evin avlusu büyüktür. Şeherden kiraladığımız löküs masaları, sandalyaları sıralamıştık.

Sofraya oturuldu. Vali mis gibi kokan yemekleri görünce gevşemiş, asık suratını tebdil etmişti. Yanındaki kalanturlarla konuşuyor, gevrek gevrek güllüyordu. Biri:

— Vali bey, dedi, Söke civarında bir otobüs kazasında 7 kişi dünyasını değiştirmiş...

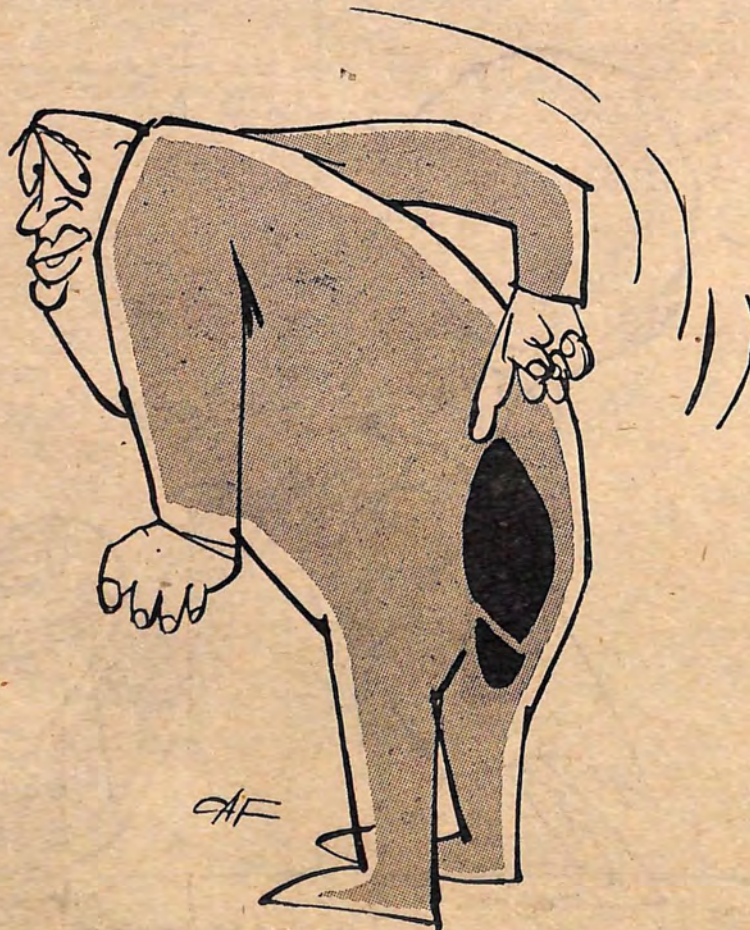
— Söke denince burnuma Arnavut ciğercinin kokusu gelir. Bafa gölünün kıyısında bir ciğer yemiştik... Ne ciğerci yahu!...

Vali dolaştığı yerleri daha ziyade midesiyle taniyordu:

— Tire mi? Ah yeşil Tire... Bir nefis kuyu kebabi yedirmişlerdi bana orada. Tadı hâlâ damağımda. Et değil efendim, lokum. Çiğnemedim yut gitsin!

— Turgutlu mu? Aman kaymakam bana hatırlatma orayı... Sabahleyin nefis ayak paçası yaparlar... Breh breh... İnsan nerede ise kemiklerini de beraber yutacak!

— Güveç mi dediniz?... Bozdağ yaylâsında yediğim oğlak güvecinin hatırasını İstiklâl madalyası gibi taşıyorum! İzmir valisi iken, sık sık okul inşaatını bahane eder, güveç yemeye giderdim. İnşaat bitecek diye üzülürdüm. Efendim, güveç pişirmenin usulünü biliyorlar. Tıpkı padişahlık gibi, güveç fırıncılığı babadan oğula miras gibi kalıyor köyde... Hele katmer... Fırında tepsî içinde

— Va mı bunun başka izah tazı?!

börek pişiriliyor. Üzerine peynir rendeleniyor. Yeme de yanında yat! Bozdağa giderken sağlık müdürünü de yanına alırdım. Leziz şeyler, ölçülü kaçırmamak imkânsız. Şişkinlik başlayınca, doktor kolları sıvar beni midemin baskısından kurtarırdı. Ne yapalım... Memleket hizmeti... Türkiye kalkınsın, ileri gitsin diye, bu sıkıntılara katlanıyoruz!

— Aydın mı? Peh... peh... Kuzu çevirinesi meşhurdur.

— Bodrum mu dediniz? Otuziki çeşit balık yedikten sonra karnımız akvaryuma dönmüştü...

Vali yedikçe anlatıyor, anlattıkça iştahı kabarıyor yiyordu. Nihayet yemek bitmişti.

— Gayfeleri köy odasında içelim, müseede ederseniz, dedim. Vali:

— Yooo, gidelim, dedi, kahve pişirmek için zahmete girmeyin! Urla'ya akşam yemeğine yetişmemiz lâzım!

Aman, zaman zorla kahve içmeye razı ettik. Köy odasına buyur ettik misafirleri. Kahveler içilirken, masa üzerindeki telefon zırlıdı. Ben mahsus telefonla uzak yerde oturmuştum:

— Üsen, dedim, bak şuna. Candarma yine köyde asker kaçağı var mı, diye soracaktır.

Üsen telefonun zimbirtısını kaldırdı:

— Buyurun...

— Mikdar nerede mi? Aha burada. Kim arıyo?... Hıhhhh, Başbakan mikdarı mı arıyo? Eğlensin, veriyom mikdarı...

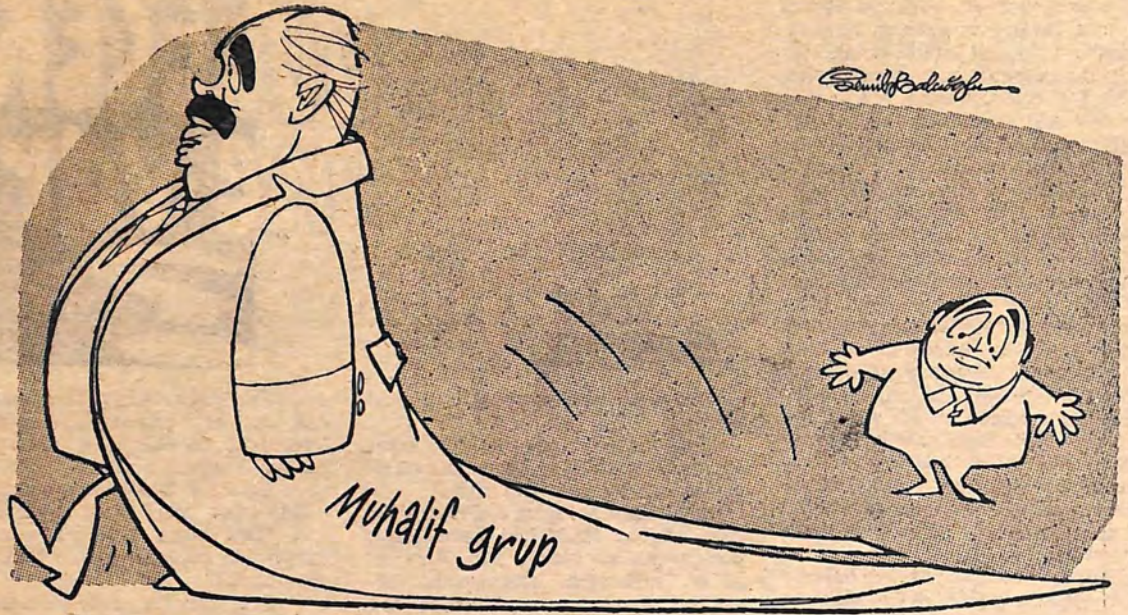
Bizim numara başlıyordu gayrik. Telefonun yanına seğırttim:

— Buyur Başbakanım. Zatiniz sensin ha?... Sağol Başbakanım. Allah razı olsun! Eksik olmayın, köycek eyiyiz. Mahsus selâm ederiz. Ve de ellerinden öperiz...

Yan gözle valiye bakıyordum. Ver bi de ben konuşayım dese, Muğla çırası gibi yanacağız. Eliyle bana: «Başbakan sorarsa, burada yok!» de... gibilerden işaretler ediyordu. Yüreğime su serpilmişti maşrapayla... Ötekiler de telaşlanmışlardı. Ön düğmelerini ilikliyor, melon şapkalarını başlarına geyiyorlardı.

Ben Başbakanla, tövbe, İrbam'ın eviyle konuşmaya devam ettim:

— Ankara'ya mı geleyim? Sağol... Emme ben ötelde daha rahat ederim. Kibarlığa alışkın değiliz de ha... Köşke mi misafir edecen? Kusura bakma. Gece uyku tutmaz beni orada, sabahı ederim. Evet, Başbakanım... Vali bey de, kaymakam

— MAKİ MODASI ALDI YÜRÜDÜ! —

Derdime ninni

Zam kervanı geçiyor, yine başta Süleyman,
Elaman bu kervanın, zam yükünden elaman..
Nerde o eski günler, nerde o eski zaman?..
Böyle çatık değilmiş, bütün yüzler güleçmiş!..
Ninni de yavrum ninni, pişpiş de yavrum pişpiş...

Çek kıratı kişnesin şöyle binek taşına,
Şükret eğer bulursan bir kaşık yağ, aşına..
Daha neler gelecek, neler, neler başına!
İnsaf ne unutulmuş, merhamet göğe gitmiş..
Ninni de yavrum ninni, pişpiş de yavrum pişpiş...

Kahpe şans tavlasında yirmi yıl attık gele!
Bir dubara uğruna ne varsa verdik yele!..
Sırtımız kamburlaştı, başımız döndü kele,
Kimimiz şabanlaştık, kimimiz oldu memiş!
Ninni de yavrum ninni, pişpiş de yavrum pişpiş...

Her kapıdan kovulan zavallı bir dul olduk,
Bakkal, kasap, manava, esir idik, kul olduk..
Oy zamanı altındık, ama şimdi pul olduk!..
Geçti cicim ayları.. çaylar başka demlenmiş!
Ninni de yavrum ninni, pişpiş de yavrum pişpiş...

Zam semeri altında döndük yük beygirine..
Kim bakar kıravatın, tek gömleğin kirine?..
Neden düştük bu hale? Üvey evlât yerine..
Nedenini sen söyle, kursağı tok kel ibişi!
Ninni de yavrum ninni, pişpiş de yavrum pişpiş...

Rıza Polat AKKOYUNLU

Burhan ESEN

BİZ BİZE BENZERİZ!

D AİREDE herkes olayın yorumunu yapıyor, Personel Reformu Tasarısına göre en alt sırada bulunan; en alt sırada bulunduğu için de tasarının kanunlaşması halinde çok çok maaşına onbeş lira zam gelecek olan memur Rıza beyin durup dururken kahkahayla gülmesinin nedenini arıyordu. Öyle ya, oturup kalkıp dövüne dövüne ağlaması gereken bu arkadaş, İstanbul halkına gülmeyi yasaklayan Belediye kararına rağmen için kendini tutamamıştı acaba? Diyelim aklına bir şey geldi, şeytana uydu, bastı kahkahayı. Bu işi kimsenin bulunmadığı bir yerde yapsaydı da, hem kendi istikbal ile oynamasaydı, hem arkadaşlarını müşkül durumda bırakmasaydı olmaz mıydı yani? Şube Müdürü suç üstü yakalayamamıştı işte! Bu baskın kendi gözlerinin önünde yapıldığı için hiçbir kıvrıma mazdı. İstenirse tanıklık edeceklerdi, arkadaşlarının aleyhinde ifade vereceklerdi!

Dairenin yasalara saygılı, bakışları kaygılı, duyguları saklı, asık suratlı memurları ikiye bölünmüş, bir kısmı:

— Ah Rıza bey, ah, diyorlardı. Kendi sonunu kendin hazırladın!

Bir kısmı ise:

— Rıza beyin kılına dokunamazlar, diye cevap veriyorlardı. Arkası kuvvetlidir onun!

Arkadaşları, Rıza beyin geleceği üzerine toto oynarken, öte yanda Şube Müdürü hop oturup hop kalkıyordu öfkesinden! Gülmenin Belediyece niçin yasaklandığını az anlatmamıştı emirindeki elemanlara... Haftanın üç günü hepsini mesai den sonra konferans salonunda toplamış, saatlerce yasağın arkasındaki gerçek nedenleri anlatmış, birer kamu görevlisi, resmen kaydı bulunmasa da birer parti üyesi olarak önce kendilerinin uyması gerektiğini hatırlatmıştı. Hattâ noktasına, virgüline kadar hatırlıyordu söylediklerini:

Arkadaşlar, demişti. Bizim en kötü huylarımızdan biri de, Belediye yasaklarını ciddiye almamamızdır. Çoğumuz bu gibi yasaklar karşısında «Aman canım, Belediye yasağı üç gün sürer» diye burun kıvrırız. Oysa, belediyeler de hükümetin birer parçasıdır. Belediyeleri yönetenler de, devleti yönetenler gibi birer politikacıdır. Ve çoğunlukla aynı partinin insanlarıdır. O halde iktidarda bulunan partilerinin programını izlemelerinden, hükümete yardımcı olma gayesi gütmelerinden daha tabii bir şey olamaz! Şimdi ortada bir gülme yasağı varsa, kendini kamu hizmetlerine adanmış, kaderini bugünkü hükümetine bağlamış insanlar olarak bu yasağa hem uyacağız, hem de uymayanların yakalarına yapışacağız!

Daha neler söylememiş, ne örnekler vermemişti canım! Gülme yasağıyla ilgili kararnameyi kapıcısından müdürüne kadar herkese birer birer göstermiş, yasak sayılmayan gülmekle ilgili ölçülerini bütün memurlara vermişti.

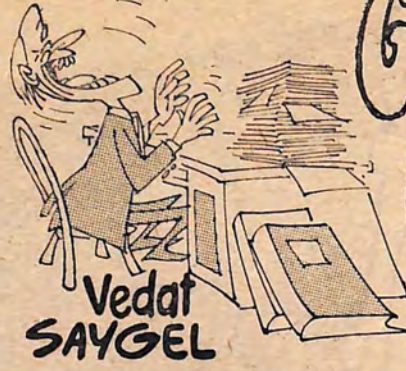
Masanın üstündeki kararnameyi çekti önüne:

— Allah için adamlar yine anlayışlı davranmış, ağlamak için çok sebep bulunan şehrimizde şeytana uyup gülmeye kalkınların da bulunabileceğini düşünerek, alay sayılmayan, kimseyi rahatsız etmek amacı olmayan «Serbest gülüşün» tarifini de yapmışlar, diye mırıldandı.

Kararlaştırıldığına göre yasak sayılmayan gülmelerin birinci şekli şöyle olmalıydı: Dudaklar birbirinden ayrılmadan ağız hilâl biçiminde alabilir. İkinci şekil: Ancak önden iki diş gözükecek kadar dudaklar aralanabilir.

Yasaklar ise şöyleydi: «Gülme fiili karşısında en küçük bir ses çıkartmak sureti katiyede yasaktır!»

«Şayet gülen, bir başkasının gıdıklaması sonucu kendini tutamamışsa, bunu ispat ettiğinde gülenin değil,

gıdıklayanın cezalandırılması gerekir.»

«Sesli gülmeyi anlatılan bir fıkraya meydana getirmişse, gülen de, fıkrayı anlatan da cezalandırılır!»

Burnundan soluyarak bıraktı elindeki kâğıdı. Halk için hazırlanmış bir kararname olduğu için, Rıza bey ne yapacağını bilemiyordu. Yasaklara uymayan bir belediye memurunun cezası, herhangi bir vatandaşın cezasından daha da ağır olmalıydı! Hele hele bu suçlu, iktidar partisi il teşkilâtının çalışkan bir elemanı ise...

Kızarmış gözlerini oğuşturdu. Üç gün üç gecedir uykuya hasretti. İyi bir partili sandığı Rıza beyi suçlusu yakalamak bayağı moralini bozmuş, ağzına lokma, gözüne uyku girmez olmuştı! İlk öfkeyle olayı teşkilâta duyurmayı düşünmüştü ama, içindeki iyilik duygusu engellemişti bunu. Belki adam pek öyle yürekten gilmemişti de, kendine öyle gelmişti. Bu nedenle olayın tanıklarını dinlemiş, daireden seçtiği üç kişilik «Bilirkişi» ye kahkahanın ne niyetle atıldığını inceletmişti. İstese dünyanın en büyük kötülüğünü yapardı Rıza beye. «Partiden ihraç edilenlerin listesini gazetelerden okuyunca birtakım anlaşılabilir hareketler yaptılar, sonra yapılan işlemi alaya almasına uzun, sesli bir kahkaha attı!» diye teşkilâta bildirir, partiden de, memuriyetten de kaydını sildirdi! Öyle yapmamıştı. Yapmayacaktı

Elektriğe yüzde yüz zam geliyor. — Gazeteler —

— Yaşasın, elektrikler yine kesildi!..

Bir şeye mi canınız sıkıldı?

— Hayır efendim, diye mırıldandı Rıza bey. Malûm, yasalara uymamız gerektiğinden...

Kısa, dostça bir kahkaha attı Şube Müdürü:

— Güleliyoruz.

— Evet efendim, güleliyoruz!

— Peki Rıza bey, şimdi iki arkadaş gibi konuşalım sizinle: Geçenki gülmenin sebebi neydi?

— Valla efendim, inanın bir kastım yoktu.

— Canım inanıyorum. Elbette bir kastın olamaz. Hani merak ettim de... Partimizin ve Belediyemizin gülme konusunda ne kadar titiz olduklarını biliyorsunuz. Bir vatandaş güldü mü, tüm yönetici kadrosu kendi üstüne ahıyor. Söylediği sözle, yaptığı işle alay edildiğini sanıyor. Güllünç sokak isimlerinin değiştirilmesiyle ilgili Belediye kararı bu sebeple alınmıştır. Milletin, tabellâlardaki komik isimlere güldüğü sanılmıştır. İsimler değiştirildi, fakat gülmeler sona ermedi. Neticede, şüpheden kurtulmak için toptan gülme yasağı koymak zorunda kaldılar. Bir memur olarak, bu yasağa ilk karşı çıkan da siz oldunuz.

— Güllüşüm bu yasakla ilgili değildir efendim.

— Pekli neden güldünüz? Mirasa falan mı kondunuz?

— Hayır.

— O halde?... Yüzü gülmesi gerekenler somurturken, somurtması gereken dar gelirli bir memurun gülmesi dikkatimi çekti de... Ama,

«Öyle olaylar vardır ki, en fukara vatandaş bile güldürür» diyeceksiniz belki...

— Eh, onlar da olmasa, asıla asıla milletin suratı buruşuk paçavra ya dönecek gerçekten!

— Evet. Bunların hangisi güldürdü sizi?

Önündeki gazeteye bir göz attı:

— Sayın Demirel'in, gazetecilere, «karnından konuşan adamlar icat ettiniz» demesine mi?

— Aman efendim, nasıl güleriz o sözler?

— Yoo, gültünür gültünür... Doğrusunu istersen ben de güldüm o sözlerle...

— İnanın ona gülmedim.

— Neye güldün öyleyse?

Gazeteye yeniden bir göz attı:

— Partideki ihraçlara mı?

— Hayır.

— Ama güldün. Memleketimizdeki güllünç işlerin hangisini söyleyeyim bilmem ki... Türkiye'den kaçırılan tarihi antika altın eşyayı, Amerika'dan parasıyla satın alacağımıza mı güldün?

— I-ıh.

— Öyleyse Tekel'in Amerikan sigarası satmasını teklif eden Senatörün sözlerine...

— Yok valla!

— Haa, tamam! Personel Tasarısının getireceği zamlara güldün. Biliyorsun, bundan daha komiği aranmasa bulunmaz! Sanki geçim sıkıntısını birinci derecedeki memurlar çekiyormuş gibi onlara binlerce lira zam, on onbeş liralık farkla kalacak taban!

— Güllünç ama, ona da gülmedim.

— Neden güldün?

Rıza bey ikindi, sıkındı:

— Valla beyim, dedi, doğrusunu istiyorsan gülecek hali kalmayan İstanbulluyu gözümün önüne getirdim, kalkınmasını kazara gülecek vatandaşlardan keseceği cezalara bağlayan İstanbul Belediyesini düşündüm, sifhat edemeyeceği aklıma gelince kendimi tutamayıp güldüm! İnanın, ya ikinci, ya üçüncü gülüşüm bu yatta!

— Pekli, dedi Şube Müdürü, gidebilirsiniz.

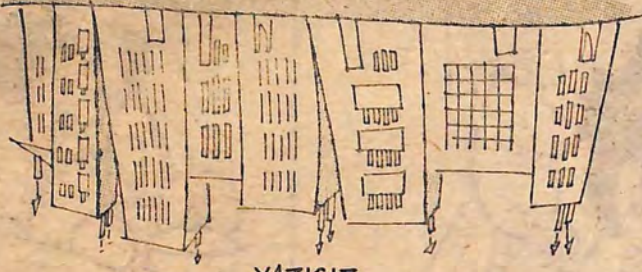
Sonra Belediye Başkanına sunacağı tavsiyeler arasına şu satırları karaladı: «Belediyenin gülme yasağı belediye memurlarını güldürdüğünden, ya yasağın kaldırılması, ya da memur vatandaşın cezadan muaf tutulması...»

Vedat SAYGEL

ayna

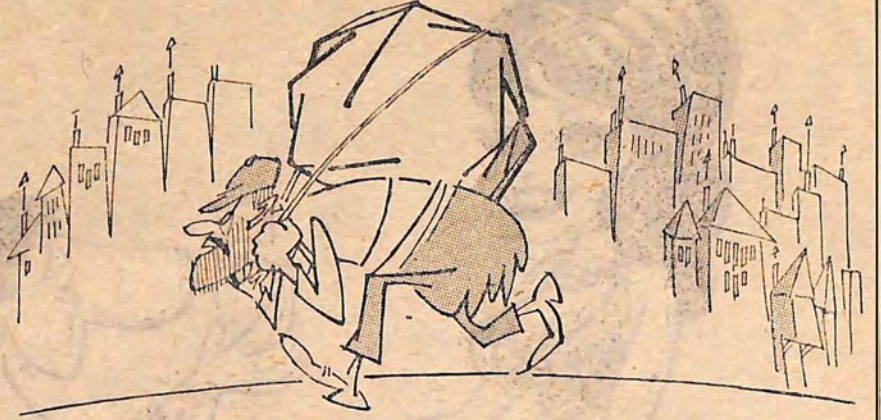
Semih Balcıoğlu

— Apartman kapıcıları boykota gidiyor. —

YAZISIZ

— Aytası Türkiye'ye geldi. —

YAZISIZ

— Eczanelerden bilgi hapları alınabilecek. —

— MUHALİF GRUP İÇİN BİR HAP LÜTFEN !...

— İnönü - Demirel mektuplaşmaya devam ediyor. —

YAZISIZ

YEDİ

PAZARTESİ

Gelir ama...

Geldi, gördük, gittil!

Ay'dan kolaylıkla alınan, yurda binbir güçlüklerle sokulan yumruk kadar bir taştan söz ettiğimizi anlamışsınızdır. Zavallı taş, Ankara gümrüğünden geçene kadar akla karayı seçmiş! Bizim gümrük görevlileri «Mevzuata aykırı» diye tutturmuşlar; uzay yolculuğunu gerçekleştiren, sinemaya gider gibi Ay'a giden, oradan biraz taş toprak alıp dönen Amerikalılar gördükleri direnme karşısında «Aman bir formülünü bulun» diye yalvar yakar olmuşlar, ilgili Bakanları, bu işe akıllı yatanları bulmuşlar da, böylelikle Ay taşını ülkemize sokmuşlar!

Gazetelerimiz olayı halka duyururken, Amerikan gazetelerinden biri de Irak'ı «Dünyanın, medeniyetten en uzak ülkesi» ilan ediyordu.

Şimdi, elimizi vicdanımıza koyup biraz düşünelim: Irak medeniyetten uzak kalmışsa, günahı kimin?

Allah için, suç da, günah da bizde!

Medeniyet Batı'dan geldiğine, Irak'a varmak için Anadolu'dan geçmesi gerektiğine göre suç bizde. Her halde o da «Mevzuata aykırı» diye takılıp kaldı gümrüğümüzde!

SALI

Elbette değil

Bütün kulakların politik tartışmalara çevrildiği, bütün gözlerin parlamento'ya dikildiği şu günlerde, biraz olsun kafalarımızı dinlemek için siyasi olayları bırakıp, sportif olaylara dönelim isterseniz.

Son günlerde yapılan bir atama, güreş dünyamızı altüst ettil Vay e-

fendim nasıl olurmuş bu! Hayatında güreş tutmamış bir polis şefi, Güreş Federasyonunun başına nasıl getirilmiş?

Bir kısım güreşçiler isyan bayrağını açarlarken, antrenörler fikirlerini şöyle açıklıyorlar: «Federasyon Başkanının güreşçi olması, güreşten anlaması şart değil.»

Doğrusunu isterseniz biz de aynı kanıdayız. Siyasette, bir işin başına getirilen kimsenin o işten anlaması nasıl şart değilse, sporda da öyle olması gerekir.

Örneğin, Çalışma Bakanı sayın Öztürk'ü alalım ele: Üstad hukukçuydu, «Bir hukukçunun avukatlık yapması şart değil» dediler, milletvekili seçtirdiler.

«Köylünün derdinden anlaması şart değil» dediler, Köyişleri Bakanlığına getirdiler, Devlet Bakanlığına getirdiler.

Bilindiği gibi, şimdi de Çalışma Bakanı...

Güreş tutmamış Federasyon Başkanına gelince:

Amaan canım... Spor İşleri Bakanı, ömründe bir gün olsun spor mu yapmış sanki?

ÇARŞAMBA

Sarkı gibi...

«Bu ne sevgi ah, bu ne ıstırap, zavallı kalbim ne kadar harap» diye başlayan eski bir şarkı vardır hani?

İktidar partisinin bütün sorumluları, şarkının ritmine uygun davranışlarla titreyip duruyorlar son günlerde.

Bu müzik severlerden biri de, AP'den çıkartılmış bulunan Eskişehir'in sayın Belediye Başkanı...

Adamcağız bulunduğu mevkie gelince tutmuş, eşinin üstüne bir başka hanımı sevmiş. Uzun süre herkesten gizlemişler bu sevgiyi. Hemşehrilerini sevmekle yükümlü bir Başkan olarak hemen kollarını sı-

vamış, elektrik diye çırpanan bir mahalleyi ışığa kavuşturmuş, çıkmaz sokaklarına varıncaya kadar stabilize yollar yaptırmış.

Neden sonra anlaşılmış ki, bu hizmet halka değil, bir hanıma!

Şimdi İstanbullu olarak bizler ne yapsak acaba? Sevginin tezahürü herkeste hemen hemen aynı olduğuna göre sayın Atabey'i mi sevssek, kendimizi mi ona sevdirek? İlgide giden yol gönülden geçiyor da...

PERŞEMBE

Gidi gidi...

Partiye DP. isminin konulmasının reddinden sonra, başta Burhan A-paydın olmak üzere yedi kişi YTP. den istifa ettil!

Başta İbrahim Elmalı hoca olmak üzere, beş kişi MP'den istifa ettil!

Parti içi muhalefet nedeniyle, beş kişi AP'den ihraç edildi!

Gidi tüccar kafalıları sizi... İhracat gelirlerine vergi indiriminin uygulanacağını duyunca nasıl da harekete geçtiniz hemen?

Kiminiz istifa ediyorsunuz, kiminiz Haysiyet Divanı kararıyla gidiyorsunuz!

CUMA

Yanlış beyim

Adı pek duyulmaz olan GP'nin bir sözcüsü, zahmet edip Mecliste yaptığı bir konuşmada şöyle demiş: «Hayat pahalılığı çekilmez bir afet oldu!»

Yanlış söylediniz beyim, «afet» değil, âdet oldu!

Biz çoktan alıştık. İktidarla ortak görüşte bulunduğunuz halde siz hâlâ neden yadırgıyorsunuz bilmem ki...

CUMARTESİ

Tanıtalım

Milli Nizam Partisinin kuruluş toplantısında bir konuşma yapan Erbakan, tekbir sesleri arasında

GÜN

partinin asıl kurucularını şöyle açıklamış:

«Sultan Fatih, Sultan Yıldırım, Sultan Murat, Ulubatlı Hasan, Nizam ül Mülk, Sultan Yavuz, Orhan Gazi, Sultan Hamit, Kılıç Arslan.»

Ve partinin tek canlisi, Sultan Erbakan!

Hazretin ne yapacağını bekliyoruz şimdi. Bu kadar mevtanın bir araya geldiği yerde fatiha mı okuyacak, ibriği süpürgeyi kapıp türbedarlık mı yapacak?

PAZAR

Gidenler konuşuyor

Bugüne kadar susan AP'li parlamenterlerimizin, ihraçtan sonra dilleri açılverdi birden!

Erozan, «Demirel ile demokrasi olmaz» diyor, Dikmen «AP. bir aile şirketi değildir» diye devam ediyor, Hocaoglu «Samimiyetsizlik, sizin siyasetinizin mümeyyiz vasfı olmuştur.» diye mektup gönderiyor.

Haa, bir de Genel Merkez kapıcısı Mehmet ağa var ki, o da gazetecileri huzuruna çağırması poz poz resim çektiriyor, «Demirel kaçtığı zaman, biz göğsümüzü siper edip döviştük!» diye beyanatlar veriyor.

Haydi akıl erdirin bakalım şu politika...

Demirel ile demokrasi olur ama, Erozan'ın partide kalması şartıyla.

AP'nin şirket olmasına ses çıkarılmaz ama, Dikmen'in de ortak edilmesi şartıyla...

Demirel bir kahraman olur ama, kapıcı Mehmet ağayı tekrar işe alması şartıyla...

Galiba kalkınmamız gerçekleşecek. Gerçekleşecek ama, sanırım partiden kurtulmamız şartıyla!

«KANLI AŞK!»

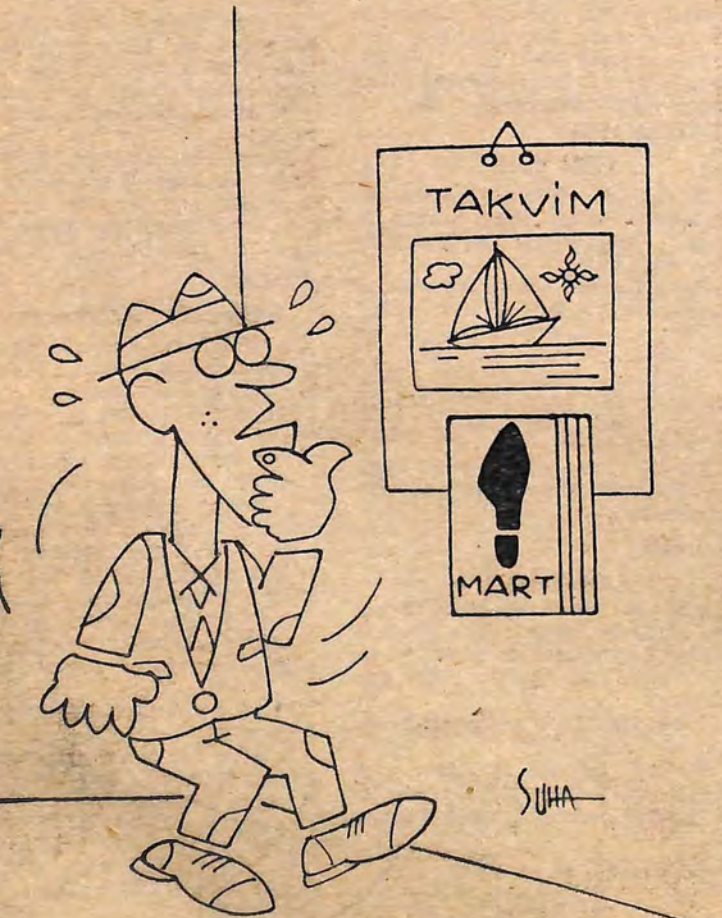

— Hazırım ko

EVLENMEK İSTİYORUM!...

Birini beğenmedik, yaşı az büyük diye,
Birine pas vermedik, çenesi düşük diye,
Bize gönül verenin kıymetini bilmedik,
Başkasına da verir, kalbi pek gevşek diye,
Güzeline rasladık, hüsn-ü kabul olunduk,
Pirelendik sonradan, gösterir dirsek, diye,
Çoğunda takma göğüs, takma kirpik, takma saç,
Röntgencilğe çıktık, aslını görsek, diye,
Bir göbeği şişman'a ilân-ı aşk eyledik,
Belki ameliyatla bulur estetik, diye,

20 bin memurun işine, 1 Martta son veriliyor. — Gazeteler —

Mart bir!

Ankara

GÜVEN OYU DİYE BİR TARİHİ GÜN

Demin eve koşa koşa döndüm Meclisten. Orda karaladığım satırları makineye çekmek için. Oracık-tan gönderecektim, baktım ki pek okunaksız...

YUMUŞAK YUMUŞAK

Konuşmanı uzattın mı diyorlardı ne ki, kürsüde Maliye Bakanı, ha uzun, ha yumuşak konuşuyordu: «Enfrastrüktür, yatırım artışları, enflasyonist baskı, transfer» diye. Ne kendi partisinin, ne diğer partilerin üyelerinin dikkatinin pek yoğun olduğunu diyemem. Bir bekleyiş vardı havada ve bir sızı... bir eziklik...

Belki Turhan Feyzioğlu dinliyordu sadece, cevap yapıştırmak için, keskin sesiyle...

Söylevin sonuna doğru salon dolmaya başlamıştı, uzun zamandan beri dolmamış olduğu gibi. Zaten binanın önünde sıralı otomobillerden belliydi...

Başbakan odasında, dediler. Henüz birkaç Bakan vardı, banklarında. Bazıları da arkadaşlarına karışmıştı İsmet Sezgin gibi. İşin başlangıcında hep arkadaşlarına karışırlar. Bir zaman dostumuz Kürşat da öyle tevazu tutumlarını benimsemişti... Haaa, o da ordaydı, son zamanlarda olduğu gibi azıcık sararık, soluk, elmacık kemikleri azıcık daha çıkık, bakış «neyse o» ya daha dönük. Eskiden azıcık nemli nemli tatlılaşıyordu da bakışlarını...

«— Yahu Erbakan gelmemiş.»

«— Yahu Nahit Mentеше gelmemiş. (Kim garantilediydi ki geleceğini?)»

«— Yahu Türkeş gelmemiş» (Son anda geldi.)

«— Yahu...»

Etrafta arkadaşlarım «yahulaya» dursunlar, ben gözlerimi gezdirmeye devam ediyordum salonda...

Yorgunca bir Bozbeyli, başkanlık ediyordu.

Halk tribününde sadece üç baci vardı. Rical balkonunda bir haylisi, ama o şık bacılardan değil. Mütavazi, başörtülü bacılar. Daha vakitleri olmamıştı mütavazi olmamaya.

Güven oyu sanliyesi yaklaşıyordu yavaş yavaş. Feyzioğlu, ilgisizlik içinde konuşmasını yaptı. Yerine

döndü. Birtakım pusulalar, başkanlık makamına uçurtuldu.

Flâşlar parladı. Başbakan geliyordu. Düşünceliydi. Bir tutuma zorlamıyordu kendini.

Tuhafım Akbabam, zor anlarda insanları hem merak ederim, hem onlara yakınlık duyarım, kolay anlarda duymadığım bir yakınlık...

İnsanlara, etten kemikten olduklarını hatırlatan anları da severim. Herkes öyle anlar yaşıyordu işte...

BÜTÇENİN MADDELERİNE GEÇİLEMEDİ:

Yine bir pusula, yandan yandan,

— Kadınlar da

ğım, çıkabiliriz!..

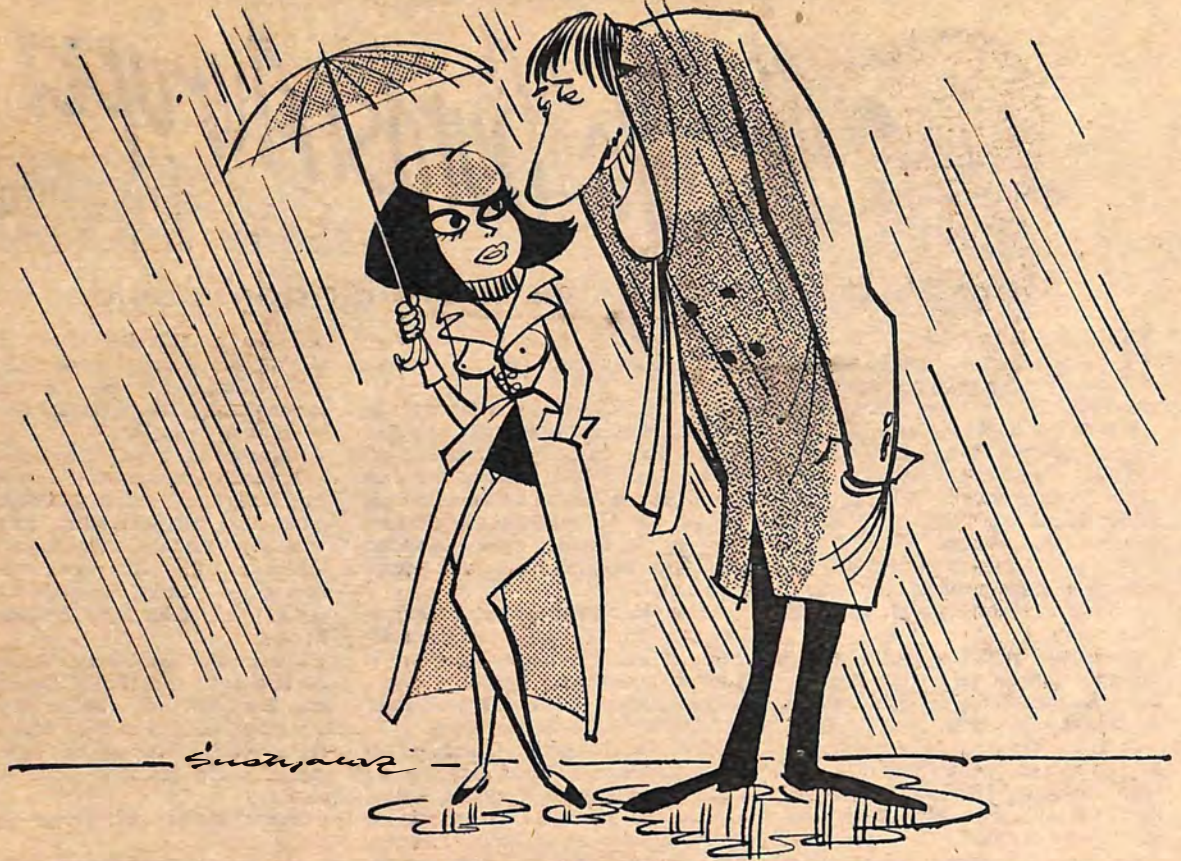
makama sunuldu Onbeş imzalı. Bitt-
çenin maddelerinin görüşülmemesi-
ni teklif ediyordu. Birbirlerine ma-
nevi kasaturlar çeken «iki taraf» a-
lın alın geliyor. Ben bu alın alı-
na gelinen anları da severim Ak-
babam. O kadar azdır ki bu anlar.

İsmet Paşa'yı görmek için, boynu-
mu, yokuş çıkan ve araba çeken ya-
ratık gibi uzatıyordum.. göremiyor-
dum, yağız başların ardından. Hava
gergindi. Hiçbir Bakan birbiriyle
şakalaşmıyordu Bakan sıralarında.

Bu «şakasız» hava içinde oylama
başladı.

acaya hevesli. —

— Beni himayenize alır mısınız küçük hanım?..

Mektubu

Herkes «red» veya «kabul» diyor-
du ayağa kalkarak. Biz de bir ötü-
müzdeki kağıdı çeteleliyorduk, ara sı-
ra, «red» i «kabule» karıştırıp, ya-
nımdakilerin çetelemelerine göz kaş
ata ata...

Red, kabul, red, kabul ve bir ka-
der tâyin ediliyordu...

72'lerden (72 kalmışlar mıydı?)
Sükan'ın Kesin «reddi» bir an par-
ti arkadaşlarını karıştırdı. Mende-
res'inki daha fazla. Biri gürlledi, «Se-
nin için neler çekmedik» diye... Baş-
ka birini zorla yatıştırdı arkadaşla-
rı. Yatıştırdı derken, eller kollar,
hattâ başına abana abana onu sıra-
ya mıhladılar. Debelendi, sonra de-
belenmekten vazgeçti. Başbakan da
yanında Refet Sezgin'le önündeki ka-
ğıdı çeteleliyordu. Yalnız bir şeyin
üzerinde durmak ihtiyacındaydım.
Bu işlemleri azıcık tabii almak ge-
rek, hidetsiz, şidetsiz. Savaşmada
bu da var. «Efendim, öldürdüler,
kestiler, astılar» yok! Bir haklarını
kullandılar o kadar. Konuyu bunca
hissileştirmeye, dramatikleştirmeye
lüzum yok.

Sonra bir hükümet düşer de kal-
kar da. Bu «silâhendaz» kızgınlığı
neden? Bu dövüşe kalkışmalar ne-
den ve neyi halleder, ha?

«Büyükler» iyi idiler, azıcık solgun,
azıcık gergin, normaldiler ama.

En çok iki «red»de durdum. İki
red değil biri kabul, biri red'di. Bi-
ri Mehmet Turgut'un, biri Cihat Bil-
gehan'ın.

Mehmet Turgut «red» derken, sızı
duydu. Belki senelerce omuz omuza
savaşları geçmiştir aklından. Yaptı-
ğını karar üzere yapmıştır, gönül üz-
re değil... Son derece samimiydi ve
aynı zamanda burukluk duyuyordu.
Bilgehan'a gelince... Bana tutumu-
nu açıklasın isterdim.

Aylardan beri güleç güleç en çok
kasatura çekenlerdendi. Çeksin de-
miyorum, çekmesin de demiyorum...
Onu anlamaya çalışıyorum. Belki,
son dakikada «yanıldım» kararına
vardı. Belki zaman hakkında muta-
bık değildi. Bilgehan bu...

224 red, 214 kabul ve bütçenin
maddelerine geçilme reddedildi. Baş-
bakan üzerinde flaşlar parlıyordu.

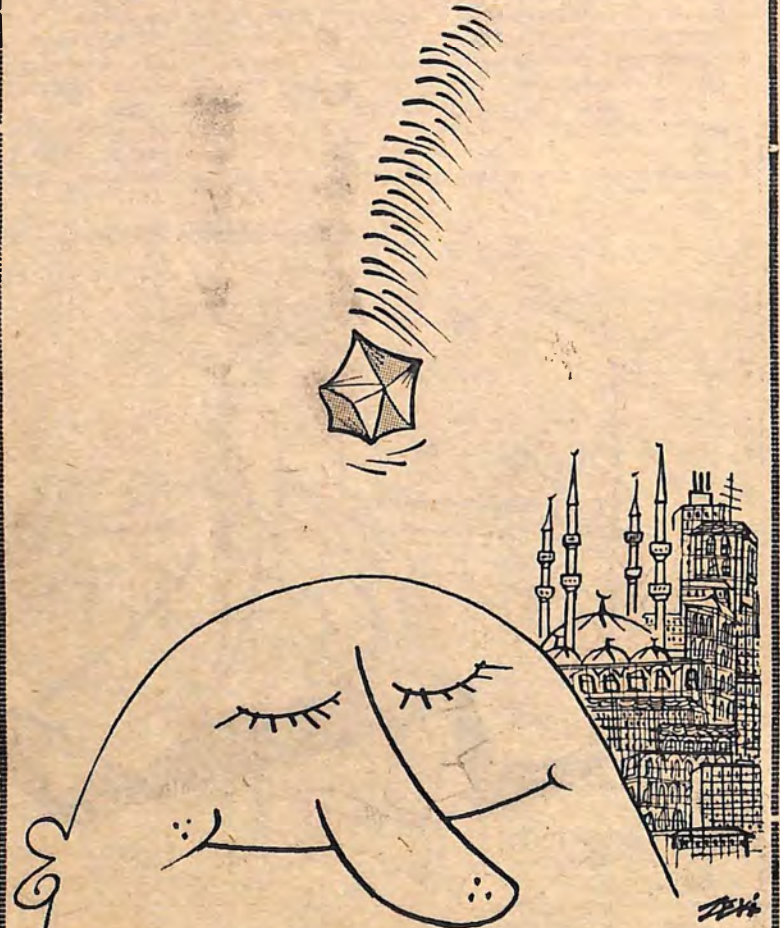
Nimet ARZIK

... EVLENMEK İSTİYORUM

Nişanlandıktan sonra, annemi de görmedim,
Aşırı kıskançlıktan, atmasın kazık, diye,
İlk göz ağrısına tam, rasladık, —düğün günü—
Gerdeğe dâvet etti «bulunsun yazık» diye,
Diğer tanışıklarım biraz müstamel çıktı,
Çok telâş gösterdiler, «bir nikâh kıysak», diye
Denizler yoğurt oldu, fakat kaşık kırıldı,
Hâlâ ararsın Fikret, «Bir kepçe bulsak», diye.

Fikret YILMAZ

Ay taşı, İstanbul'da teşhir edildi. — Gazeteler —

Yumuşak iniş!

Alo! Alo! Burası Avrupa

SEMSİ BELLİ

Komünist portakallar ve sosyalist domatesler!

HİÇ telaşlanmayın! Yediklerimden, içtiklerimden de söz edeceğim, gördüğüm güzellere de!

Rumenler, büyük şölenlerde, yenilenleri-içilenleri bile şiir dolu bir güzellik vitrini içinde sunmak inceliğini gösteriyorlar. Birçok sofralarda, birçok kentlerde aynı estetik inceliğe tanık oldum.

Örneğin: Athenee Palace'daki akşam yemeğinde rendelenmiş lahana ve havuç turşusunu nasıl sundular, bilir misiniz?

Domatesler dikkatle oyulmuş; rendelenmiş lahana ve havuç, itina ile oyuk domatesin içine doldurulmuş ve kapağı kapatılmış.

Domates deyince hatırıma geldi: Rumen sofralarındaki tüm domateslerin sosyalist, bütün portakalların komünist olduğunu söylersem belki hayret edeceksiniz.

Evet, evet... yalanı, yanlış yok. Toplumsal eşitlik, dönmüş, dolaşmış —komünist yönetimin kurallarına uygun bir biçimsellik içinde— Rumen sofralarına kadar uzanmış!

Domateslerin hemen hemen büyük çoğunluğu, portakalların ise tümü birbirine eşit. Aynı boyda, aynı biçimde, aynı irilikte... ve belki de... aynı ağırlıkta...

Zannederim portakalı İsrail'den ahyorlarmış. Büyüklükleri ve biçimleri standartmış... Aynı büyüklükteki otomatik deliklerden ölçülüp biçilerek geçirmiş ithal edilen tüm portakallar. Her halde domatesler de aynı işleme tâbi olmalı ki, hangi sofrada ne kadar domatese rastladım sa hepsi aynı büyüklükteydi ve sosyalist sosyalist bakıyorlardı gözlerime. Ama elmalar, ama hindiba salatası, ama pastalar, tatlılar... Onlar henüz antiemperyalist cepheye geçmemişlerdi... kapitalist burjuva düzenlerini sürdürüp gidiyorlardı Bükreş sofralarında!

Dondurmalar, şekerden yapılmış zarif sepetler içinde sunuluyordu.

Ya içkiler?... İşte burada cümlemin sonuna iki nokta koyayım ve ye-

rimizde hafifçe toparlandıktan sonra kompradorca bir satırbaşı yapalım:

Efendim, bu satırların yazarı, Orta Doğu'dan Orta Avrupa'ya kadar birçok ülkeleri dolaştı bir zamanlar. Ama Romanya'da içtiğim şarabın güzelliğini, özelliğini ve lezzetini hiç bir yerde bulamadığımı söylersem umarım ki Rumen şarapçılarından komisyon aldığım kuşkusuna kapılmazsınız.

Adına ister altın damlası, ister yakut damlası, ne damlası dersiniz deyiniz, o güzelim beyaz şaraplar, o nefis siyah şaraplar, içmekle doyulmayan şeyler! Sarhoşluk yok, baş ağrısı yok, mide bulantısı yok...

Şimdi aklıma geldi: Bükreş'in içme suyu da yok! Tuzluymuş, ırmak suyu imiş galiba, arıtır arıtır kullanıyorlarmış. Herhalde bu nedenle olacak, naturel suyun yerini maden suyu ve şarap almış... Ha.. bir de konyak.. bir de erik rakısı...

Haberli, habersiz nereye konuk olursanız, ister büro, ister gazete idarehanesi, ister ev olsun, hemen dolu kadehiniz kahvenizle beraber geliyor önünüze...

Belki içinizde şarap meraklısı vardır benim gibi. Bir akşam yemeğindeki şarap çeşitlerinin adını da söyleyim kulağınıza: Galbena Odobesti, Cabernet Simburești!... Ve bunların içildiği yer: Athene Palace, București!

Yedigimizden-içtiğimizden bugünkü biraz söz ettik. Şimdi gelelim gördüğümüz güzellere!

Gelelim amma... Şu «Jerovital» dalgasını çözümlemeden güzellik kavramı üzerinde konuşmamıza imkân yok!

Biliyorsunuz, birkaç yıl önce Romanya'lı bir hanım doktor, tıp âleminin en büyük bombasını patlattı dünyada: Gençlik aşısı denilen bir ilaç keşfetti ve tüm dünya insanlarını ayağa kaldırdı!

Diğer ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de aylarca ve yıllarca basın da günün konusu olan Jerovital, in-

san bünyesindeki hücrelerin yaşlanmasını durduruyor ve insanları akillara durgunluk veren bir şekilde gençleştirip güzelleştiriyormuş... diye yazdılar, çizdiler...

Romanya'ya giden turistlerin büyük çoğunluğu Jerovital için çıkarmış geziye... Fransız gazetelerinde çıkan eski bir karikatürü hatırlıyorum şimdi: Adam, pinpon kayınvaldesini yollamış Bükreş'e. Aradan birkaç ay geçmiş ve kayınvaldesi taptaze bir gelin gibi dönmüştü Paris'e!

Romanya'da gördüğüm her güzeli bu kuşku ile, bu teredditle seyrettim. Hani bir şarkı vardır: Severim her güzeli senden eserdir diyerek!... Tıpkı öyle!... Ben de bakardım her güzele, acaba Jerovital eseri mi diyerek!...

Olur a, olamaz mı? Böyle gençleşen az mı?

İşte şu Eva Mağazası'nın geniş salonunda tipine uygun kumaş beğenmeye çalışan lâcivert gözlü, kestane saçlı, siyah çizmeli, siyah astragan kalpaklı genç ve güzel kadın... Natural yaşı, olsa olsa, taş çatlasa 30 olabilir ancak... Amaaaa... Ya Jerovital enjeksiyonu yaptırmışsa... Ya Jerovital kremi kullanmışsa... Ya Jerovital hapı yutmuşsa... Belki de 50-60 yaşlarında bir «haminne» dir! Torunları, gelinleri, damatları vardır belki...

Boyuna, bosuna, endamına, yüzüne, gözüne dikkatle bakıyorum. Karpat dağlarındaki bir dişi geyik kadar diri ve çevik. Ama kimlik kartı ne diyor, belli değil!...

Beri tarafta kolyelere ve göğüs içmelerine dalmış bir genç kız var. Beyaz deri mantolu, beyaz çizmeli, beyaz üstü kahverengi benekli kalpağını sol kaşının üzerine eğmiş, uzun kirpikli, siyah gözlü bir taze...

Hangi taze?... Buzhanede bekletilmiş uskumru, balığı gibi mi taze?... Yoksa üzerinde satış günü tarihi bulunan onbeş gün önce folluktan çıkarılmış, günlük (!) yumurtalar gibi mi taze?... İşin bu bölümünde

Cigara

Parmağına aliver,
Ben cigaranı olayım.
Dumanımı saliver,
Ciğerine dolayım.

Ojeler nikotinli,
Tiryakisin besbelli,
Olayım filtireli,
Dudağına bulayım.

Göğsünde sakla beni,
Tutunca kokla beni,
Dilinle yokla beni,
Ben de bir tad alayım.

Sert gelirse sıkıver,
Çalkınımı çakıver,
Dumanıma bakıver,
Ellerinde yanayım.

Nefes çek, kurut beni,
Nâzik nâzik tut beni,
Ne at, ne unut beni,
Dudağına olayım.

Gül dudak benim yerim,
Ne söner, ne biterim,
Müşkülüne yeterim,
Her faydamı sayayım.

Bu aşkıta kararlıyım,
Dudağına kârıyım,
Senden de efkârıyım,
Bırak sana doayım.

Söndürmeden içtikçe,
Dumanımı çektikçe,
Sen kendinden geçtikçe,
Hülyalara dalayım.

Derdi dağıtacaksın,
Dumanım göğsüne,
Çünkü bana âşıkım,
Ben de sana kanayım.

Mukadder der: Beni iç,
Başkasına verme hiç,
Yaktın mı söndürme hiç,
Dudağına kalayım.

Mukadder ÖZAKMAN

işin içinden çıkamadım... Aklıma Türkiye'de yedigimiz taze balıklar ve günlük yumurtalar geldi sürekli olarak... Sonra kendilerine hediye olarak «Jerovital» götürebileceğim hanım dosolarımı düşündüm. Kimbilir ne kadar sevinirler, bir kutu Jerovital kremi ile yüzlerinde, gözlerinde ne büyük restorasyon denemelerine girişirlerdi... Hele Jerovital haplarını devamlı olarak yuttuktan sonra Asliye Hukuk Mahkemelerinde açılacak «Yaş Tashihi Davaları»nın dosyası kimbilir ne kadar kabardı!

Onların gençlik haplarını yutmasıyla, hâkimlerimiz de, hekimlerimiz de, sonuç olarak bizler de hapı yutacak... ve memleketi için içinden çıkılmaz bir «Dar Boğaz» a sürükle-yecektik.

Oysa... Güzelim memleketimizi dar bir boğaza sürüklemektense, memleketimin —Jerovital yutma-mış— naturel bir güzeli dar eteklerinden tutup Boğaz'a sürüklemek daha akıllıca bir iş olurdu.

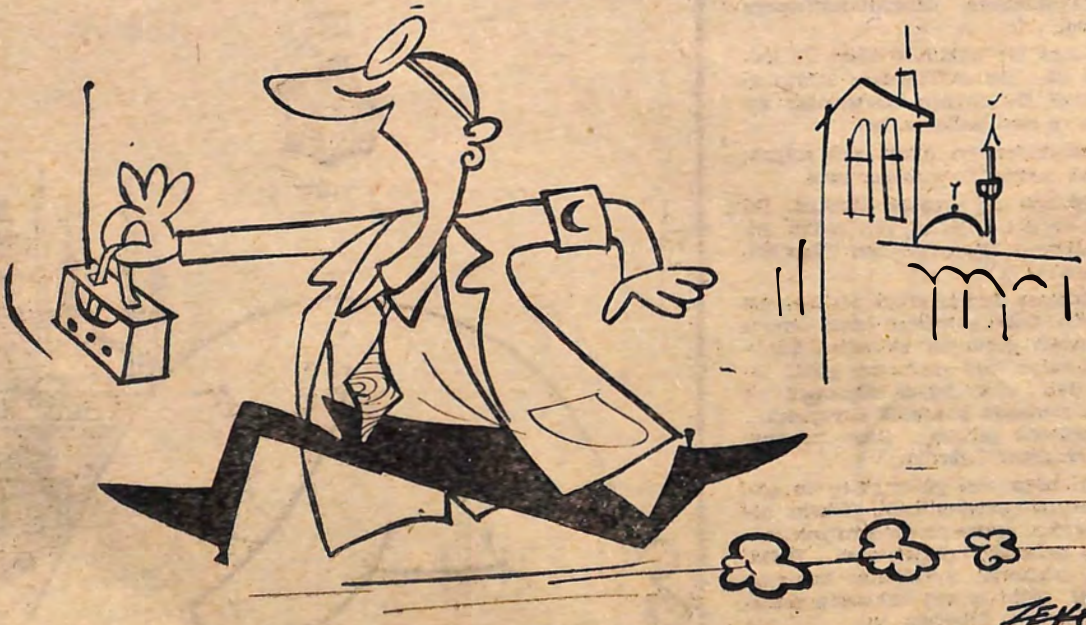
Bu nedenle, Romanya'dan tek kutu Jerovital almadığımı, tanıdık-tanımadık bütün hanım dostlarıma, onların muhterem validelerine ve pek saygı değer cici annelerine duyurmayı —izdihama ve müracaata mahal vermemek üzere— şimdiden kamusal ve duygusal bir görev sayıyorum!

Şemsi BELLİ

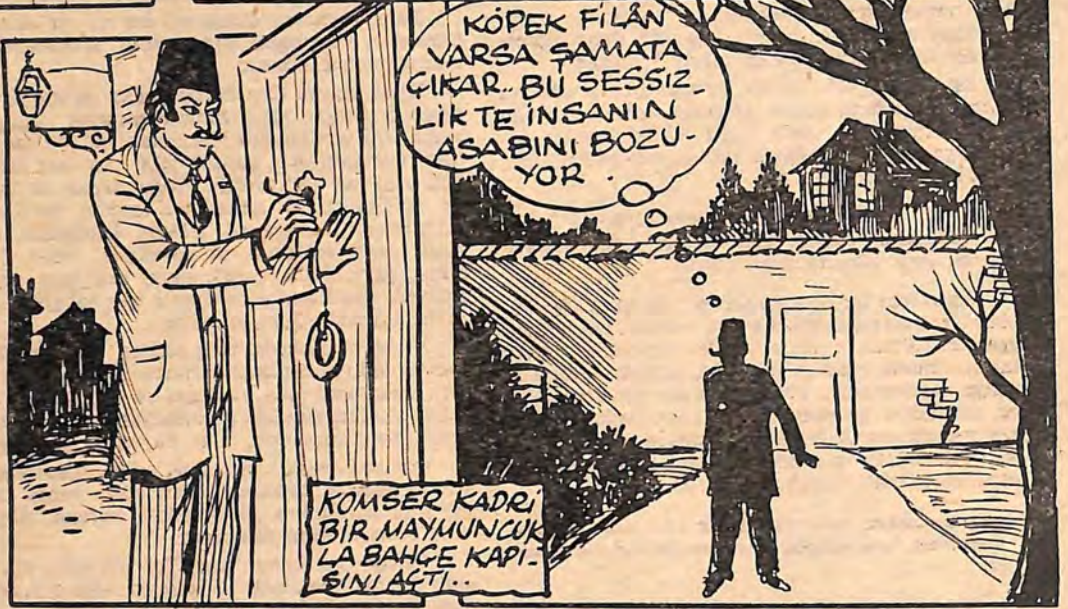
Gelecek sayıda :

Acemi sosyalistler ve Oltenya bombası !

Kan sıkıntısı çekiliyor. — Gazeteler —

— Söylüyooooorr.. kan arandığını söylüyooooorr!..

«UMUT» ummaktan türemiş bir kelimedir. Ümittir eski adı. Dünyadaki bütün insanların biricik dayanağı, desteği, yaşamlarının tek nenedir o. Bir okyanustur, deryadır, her gelenin içinden bir tas su almasıyla bitip tükenmez. Boşuna:

«Son ümidim de bitti
Kuş gibi uçtu gitti
Geri kalan hep yalan
Ruhumda acı, hicran»

diye feryat etmesin şarkılar.

Eğer gerçekten umudu kuş gibi uçup gitseydi, dardını şarkıya döker miydi bestekâr?

İnsanlara çölde serap, uykuda düş gördüren, bütün sıkıntılara göğüs gerdirip, sabırla koruğu helva ettiren hep umut değil midir? Denize düşenin yılanla sarılmasında bile umut vardır... Boşuna mı demiş şair:

«Ümit iledir cihanda her şey» diye.
«Çıkmamış canda ümit vardır» diyen ataları-
mız da aynı görüşte değil midir?

Onun için hayatta kötümser olmamak, en küçük bir başarısızlıkta hemen umudu kesmemek gerekir. Aksine «Yenile yenile yenmesini öğren-meli», umuda candan bir dost, arkadaş gibi sıkı sıkıya sarılmalıdır. Yalnız, bir işe girilirken önce kendimize güvenmeliyiz, başkalarının ipiyle kuyuya inmeye kalkarsak, onlardan yarar umarsak «Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan» olabiliriz! Namık Kemal bu konuda:

«Sana senden gelir fayda bir işte dad lâzımsa
Zaferden kes ümidin gayrden imdad lâzımsa»
der.

Bu dünyanın «Ümit Dünyası» olduğunu yazan ve «Ümit Dünyası» adlı bir kitap yayınlayan Şevket Rado, umut hakkında: «Ümit öyle bir hazinedir ki onun yanında hazinelerin bile değeri yoktur» der ve: «Açılmamış her kapının arkasında, yürünmemiş her yolun sonunda, kazılmamış her toprağın ve başlanmamış her çalışmanın altında pırıl pırıl bir ümit yatmaktadır» diye ekler. Umudun ne olduğu hakkında da: «Bir araba için at ne ise, bir motor için benzin ne ise, insan için de ümit odur» diye yazar.

Ziya Gökalp da bu konuda: «Nice hastalar vardır ki, onlara ilaç yerine ümit aşılamak daha hayırlıdır. Nice fakirler vardır ki, onlara para yerine ümit vermek daha hayırlıdır. Maddi kuvvetlerin yapamadığı işlerde ruhi kuvvetler muvaffak olur. Ruhi kuvvetlerin en tesirlisi ümit-tir. Ümit altın gibidir, hiçbir muhitte paslanmaz, ümit elmas gibidir, hiçbir kesici madde onu ke-semez. Ümit ruhun gençliğidir. Ümitlerini daima

canlı olarak muhafaza eden adamlar ne kadar yaşlansalar ihtiyarlamazlar!» der.

George Eliot'a göre: «Kadınların umudu gün ışıklarından örülmüştür. Bir gölge onları karar-tır.»

Halk arasında umutla ilgili birçok sözler ve deyimler vardır. Sözelgesi: Umudun yeşermesi, umudun kırılması, kesilmesi.. ummadık taşın baş yarması, misafirin umduğunu değil bulduğunu yemesi ve bunlar gibi... Yine halk arasında «Gençler umutla, yaşlılar anılarla yaşar» derler.

Bana soracak olursanız, anı da bir umuttur, ölmek, yaşadığını ispat etmek, unutmamak ve unutulmamak umudu..

Kimi zaman ömrümüze yağın ipince bir yağ-murdur umut.. kimi zaman karanlık ruhumuzu aydınlatıp gönlümüzü ferahlatan ısı ısı bir ışık. Gün olur çakırır şimşek gibi, gün olur esiverir deli dolu bir yel örneği... Çoğu zaman bir güneş-tir o. Bulutların arasından sıyrılıp parıl parıl gülümseyen bir güneş. Özlem, kardeşidir umu-dun; hülâya ve rüya da çocukları.. emel, ideal, amaç, gaye, ülkü, hayâl, sevgi hep aynı soydan gelirler, insanlığın yükselmesi için çalışırlar hep-si de, insanlık için yeşerirler..

Umut olmasaydı, nice şairler, yazarlar ilham perisiz kalır, ortalıkta görünmez, silinir gider, u-mut olmasaydı toto, piyango ve bunlar gibi şans, talih oyunları şimdiki gibi dünyamızda egemenlik-lerini sürdüremezler, iflâs bayrağını çekerlerdi.

Oğluna, kızına, gemisine, evine, apartmanına, mağazasına, dükkanına umut adını veren insan-oğlu tâ Afrika'nın güneyindeki buruna bile «Ü-mit Burnu» adını takmıştır.

Cenap Şahabettin yazdığı «Tıryaki Sözleri» adlı özleyiş kitabında bu konuda: «En geveze kuş ümittir. Kalbimizde hiç susmaz» der.

Şairlerimizden Tefvîk Fikret, «Ümit» kelime-sini sık sık kullanır. Umut hakkında: «Ölmek ne-dir sebep için?... Ümit ölür mü hiç?» diye baş-layan «Ümit Ölmez» şiirini yazdığı gibi, «Sabah Olursa» adlı şiirinde, oğlu Halûk gibi gençlere umut beslediğini belirtir ve:

«Ümidimiz bu: Ölürsek de biz, yaşar mutlak
Vatan sizinle şu zindan karanlığından uzak»
diye seslenir onlara.

«Rubabın Cevabı» şiirinin sonunda ise:
«Karşıda son terane-i ruhum benim, medid
Bir sayha-i ümid olacaktır... Ümid!.. Ümid!..»
diye haykırır.

Bir başka şiirinde de Namık Kemal gibi gür bir sesle:

«Kimseden ümid-i feyzetmem, dilenmem
perr ü bal

Kendi cevvim, kendi eflâkimde kend m tairım»
der.

Ünlü tarihçi Plutarque'ın yazdığına göre: «Bü-yük İskender İran seferine çıkmadan önce hazi-nesinde nesi var nesi yoksa, ahbablarına, eşine, dostuna dağıtmaya başlamış. En yakın arkadaş-larından Perdicas'a da çok değerli bir mücev-her uzattığı zaman arkadaşı:

— Peki ama, demiş, hazinenizdeki her şeyi etrafınızdakilere dağıttınız. Size ne kalıyor?

İskender:

— Bana umut kalıyor, demiş.

Bunun üzerine Perdicas:

— Öyle ise bû mücevheri bana vermeyiniz. Sizin en yakın silâh arkadaşınız olduğum için ben size kalan umudu paylaşmak isterim, diye cevap vermiş..

Nasrettin Hoca'ya, eşiği kaybolduğu zaman türkû söylettiren, umudum şu dağın ardında de-dirttiren de umut değil midir hep. Hangi yazar yarına kalmayacağını bilse, adının ölmezleştire-ğini ummasa yazı yazmaya devam eder?...

Namık Kemal, yazdığı «Hürriyet Kasidesi»n-de:

«Ne yâr-ı can imişsin ah ey ümid-i istikbal
Cihanı sensin âzad eyleyen bin ye's ü mihnet-ten»

mısralarıyla umudu, dünyanın insanlarını sıkıntı ve acılardan kurtaran bir sevgili olarak görür.

Divan Edebiyatı şairlerinden Necatî, yazdı-ğı bir gazelin:

«Umarın haşrde can oynadığımdan duyalar
Mahrular diyeler birbirine odur bu»

beytinde, kendisinin sevgilisinin aşkı için canı-yla oynadığının kıyamet gününde ay yüzlü güzel-ler tarafından duyulup, işte bu odur, yâni sevgi-lisi için canını feda eden budur diye parmakla gösterileceğini umduğunu söylüyor.

Cahit Sıtkı Tarancı «Ölüm» şiirinin sonunda, karamsar bir ruhla ölüme:

«Ne vefâsız geçmişten hayır var
Ne gelecekler imdada koşar
Çoktandır tekneyi aldı sular,
Çoktandır ümitler sende ölüm»

diye fısıldar.

Ama Ümit Yaşar, adını mahcup etmeyecek bir davranışla «Edebiyat karın doyurmaz» kura-lına tek böbreğiyle karşı çıkıp sadece şiirleriyle geçinmeye, yaşamaya çalışır, ölümden bir şey um-maz ve «Ümit Dünyası» şiirinde:

«Beni seviyorsun değil mi
Çocuklarımız olacak değil mi
Bu fakirlikten kurtulacağız değil mi
Çektiğimiz sıkıntıları unutacağız değil mi
Altı toprak üstü toprak
Kutu gibi bir evimiz olacak
Öldüğümüzü kim bilecek değil mi?»

diye umutla sorar sevdiğine...

Genç şairlerden Ertuğrul Karakoç da «Yürü-mek» şiirinin sonunda:

«Umutla, güçle dağ dağ
Yürümek gerek zamana.
Bunca geri geri gidilmişliğe inat
Ağal ağrılarına inat bunca yılların
Yürümek gerek zamana»

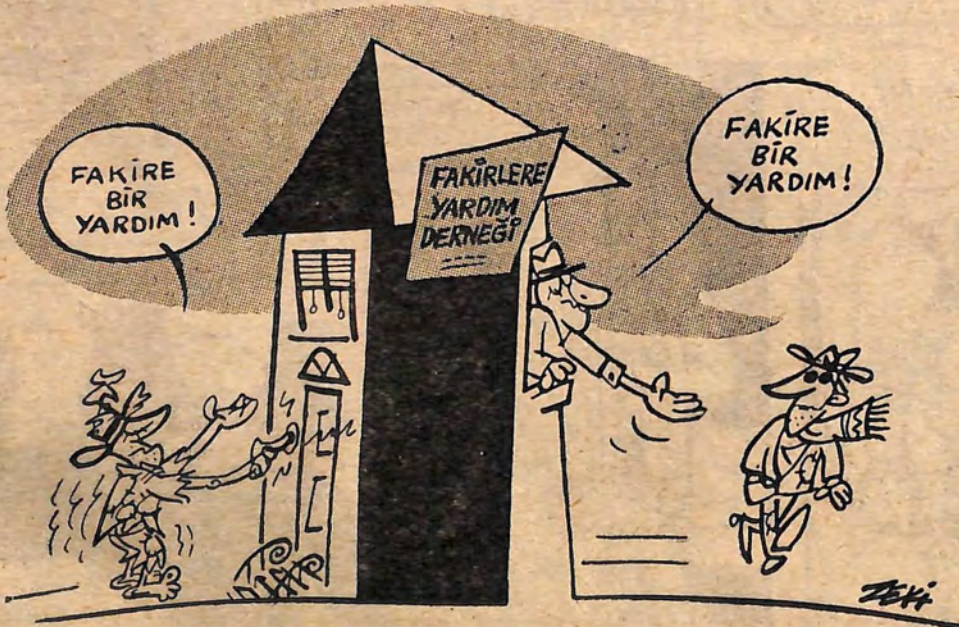
diye yazar.

Orhon Murat Arıburnu ise «Dünya Döndükçe» şiirinde:

«Ümit fakirin ekmeği

Ye Mehmet ye, ye Mehmet ye, ye Mehmet ye...
deyiverir. Âfiyet olsun sevgili okuyucuları!..

Erhan TİĞLİ

YAZILI

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

GÜZELLİK KRALIÇESİ SİBEL HAMZADE

O NU evinde yakalamak meseleydi. Kraliçe se-
çildikten sonra, gazeteci-
ler, mefruşatçılar, teşrifat-
çılar ve kısa zamanda onu
yemeye azmetmiş paralı
kimseler kızcağzın peşin-
deydi. Gerçi annesi Sibel
Hamzade'yi cebinden çıkara-
rıldı ama, biz, kızı üzeri-
ne iş tutacaktık... Kapıda-
ki hizmetçiye iki altmışbeş
bir bakış fırlatarak:

«— Numara yapma, Si-
bel içerde... O yoksa Alev
vardır... Sen Suavi bey si-
zinle röportaj yapmaya
gelmiş de, anlar» diye çı-
kıştum.

Kız beni yalancı dolma
gibi süzerek içeriye girdi...
Tabii kapı kapandı. Biraz
sonra kapıyı bizzat Sibel
Hamzade açtı... Aman ne
açış... Hakikaten bu kızın
nasıl güzellik kraliçesi se-
çildiğini bir türlü anlaya-
madım. Bu, olsa olsa aske-
ri müzede ibrikçibaşı ola-
bilirdi... Osmanlı bir bu-
run, eğri bacaklar, normal-
den büyük göğüsler, biraz
yaklaşınca çarşı yüz numa-
rası gibi kokan bir ten...
Fakat bir tek tarafı krali-
çe seçilmeye yeterdi... O
da gözleri... Her halde jü-
ri bu gözler için kraliçeli-
ği bu kıza vermişti... Bir
kaç saniye beni süzüp, tor-
tumu bir kenara koyduk-
tan sonra dedi ki: (Ne de-
di bakim?)

— Salona buyurmaz mı-
sınız?
— Buyururum...

İçeriye girdik. Lüks bir
ev... Ben sordum:

— Eşyalarınız hediye
mi?...
Bacak bacak üstüne a-
tarken cevap verdi:

— Tabii... Koltuklar Laz-
zaronko'dan, kanape Be-
leşçi kardeşlerden, halılar
uyar...

— Pek uymamış...
— Avize billür avizeden.
— Buzdolabınız?...
— Gazeteden çıktı...
— Çamaşır makinesiz?...
— Çalışmıyor... Burada
ceryan başka voltmuş...

— Ne fena...
— Ya, ne fena...

— Kraliçe olunca ne yap-
tınız?...
— Çok heyecanlandım...

Birden ağlamaya başla-
dım...

— Avrupa'da bizi temsil
edecek misiniz?...
— Tabii edeceğim. İngi-
lizceye çalışıyorum...

— Kim çalıştırıyor?...
— Hi... hi... İşte o...

— O kim?...
— O canım... Hocam...

Fakat ilerde kocam olabi-
lir...

— Ondan bahsederken
çok mutlu oluyorsunuz...

— Ne yapayım oluyorum
işte...

— Anneniz de böyle gü-
zel mi?...

— Bilmem, size nasıl ge-
liyor...
— Jürinin önünden ge-
çerken neler hissettiniz?...

— Ah, bilerseniz... Bilhas-
sa Muzaffer Yama bana
yiyecek gibi bakıyordu...
Zaten sonra onunla yeme-
ğe gitmeseydim kraliçe se-
çilmezdim...

— Demek o sizi seçti?...

— Tabii, seçerken ken-
dinden geçti...

— Başka bir soru...

— Valla bilmiyorum...

Bir şey söyleyemem...

— Daha sormadım ki
kızım... En beğendiniz er-
kek tipi?...

— Her türlü olgun tipli-
ri severim. Bence erkek
çok ciddiye ve vâkur ol-
malı. Tabii boyunun uzun
olması da şart... Altın dişi
olursa bayılırım...

— En beğendiğiniz ye-
mek?...

— Aşure...

— En sevdiğiniz artist-
ler, kadın ve erkek?...

— Elizabeth Burton, So-
fia Delon... Bir de yerli-
lerden Kartal Tibet var...

— Bir adada kiminle
kalmak isterdiniz?...

— Hangi adada?...

— Heybeliada'da...

— Yalnız... Hayyerimle
başbaşa olmak ne güzel o-
lurdu değil mi?...

— Değil... Neyse... Tah-
siliniz nedir?...

— Orta ikili terkettilim...

— En büyük idealiniz
nedir?...

— Bilinmez... kimbilir...

— Biraz annenizle ko-
nuşalım...

Sibel güldü... Bana göz
kırpı:

— Olur... Annemle her
halde daha iyi anlaşırısı-
nız...

Çıktı... Bu kızın nasıl
güzellik kraliçesi olduğu-
nu çıkartmaya çalışırken
içeriye bir âfet girdi... A-
man Yârabbi... O ne boy,
o ne bos, o ne biçim... İş-
te o biçim...

— Valla hamfendi, de-
dim, sizi gördükten sonra
kızınızla yaptığım röporta-
jın mânası kalmadı gibi
geldi bana...

— Sahi mi?...

— Hem de nasıl... Hâri-
kasınız...

— Adım da Hârîka za-
ten...

— Böyle bir kız sizden
nasıl çıkmış?...

— Aaa... ayol, benim kı-
zım değil ki... Üvey... Be-
nim çocuğum olmadı...

Kadının gözlerinin içine
çok zampara bir pozla
baktım ve mest olmuş bir
sesle mırıldandım:

— İnşallah olur...

İNSANLARIN ZAYIF TARAFLARI - DUYGULAR VE AKARSULAR

**İNSANLAR NEDEN ZAYIF-
TIR?** — İnsanların zayıflığı
gıdadan olduğu gibi ruhi sebeple-
re de dayanır... İnsan oğlu etten,
kemikten, sinirden ve bir miktar
da asit laktikten yapılmıştır. Kul-
lanılan malzeme bazı insanda
aynı oranda olmadığı için bu gi-
bi insanlar zayıf karakterli olur-
lar. Şimdi her ne sebepten olur-
sa olsun bu zayıf tarafları sınıf-
landıralım... Yalnız sınıfa he-
men girmeyin, yeni dezenfekte
oldu...

HAIN İNSANLAR — Bu gi-
bilerde merhamet denen his hiç
bulunmaz... Gaddar, kalbsiz ve
merhametsiz olup, başkalarına
eziyet etmekten, orasına burası-
na lüzumsuz hareketlerde bulu-
narak bir şeyler yapmaya kal-
karlar... Hain bir bakışları var-
dır. Hareketleri seridir... Kum-
luk yerlerde yaşarlar... Erkek-
leri daha tüylü olur... Bilhassa kış
mevsiminde hainlikleri artar...
Bu gibilerin bulundukları yerler-
de dolaşmak mal ve can baki-
mindan tehlikeli ve yasaktır...

KİNDAR İNSANLAR — Bun-
lara deve kanı karışmıştır... Bi-
risi bunlara bir şey yaptı mı, yüz
sene bile geçse unutmazlar ve
aynı şeyi eksiksiz olarak yapma-
ya kalkarlar... Benizleri daima
kansızdır. Bakışları sabit ve dal-
gındır... Kin tutmaları yüzünden
bunları hâdisde anında kan tu-

Akarsuların insanların duyguları ve zayıf taraflarıyla hiçbir ilgisi
yoktur. Fakat başlık öyle güzel duracağı için yazdım... Birçok
dinleyicim, pardon okuyucumdan aldığım mektuplarda bu gibi
konulara eğilmediğimi ve onları çok boşverdiğimi okuyorum. İşte
sizlere yepyeni, fırından sıcak sıcak çıkmış bir konu... Şimdi bu
konuyu biraz daha açalım... Aman trafikçiler geliyor
çabuk kaçalım...

tar... Ağızları köpürür ve sarı
bir suyla birlikte aşağıdan ufak
ıdrarlarını yaparlar... Üstleri pis
koku... Isırma huyları vardır...
İtimatsızdırlar... Uykularında da
ima sayıklarlar... Nefesleri pis
koku... Yumurta görünce safralı
kabarır...

MÂSUM İNSANLAR — Bunla-

rın hiçbir suçla ilgileri yoktur.
Daima temize çıkarlar... Her va-
kadan sonra bunları yakalayıp
dayak atarlar. Fakat polis dal-
ma bu gibiler hakkında yanılır...
Bu tiplerin küçük beyinleri yok-
tur... Mantık ve muhakemeleri
çok zayıftır. Daima eşyalarını
kaybederler... Mâsum tiplerin
bakışları tatlı, hareketleri yavaş-

tır... Kimseye zararları dokun-
madığından herkesin gözleri bun-
lardadır. Hiçbir yerde rahat ede-
mezler... İtilir kakılırlar... Bu
gibilerin âkıbetleri daima başka-
sının âkıbetine bağlıdır... Netice
olarak bunlardan piyasada çok
azdır ve avlanmaları da yasak-
lanmıştır...

DALKAVUK İNSANLAR —
Bunların belleri doğuştan bütük-
tür... Gözlerinde daima hilekârlık
ve acıma hissi vardır... Başkası-
nın arkasından eğilerek yürüme-
ye bayılırlar. Kulakları daima
büyüktür... Her lâfi duyarlar...
Dilleri kısadır... Ayakları büyük
olup, baş parmakları yoktur...
Başları daima sallanır... Kendi
fikirleri hiç olmadığından bir
şey sorulduğu zaman yanındaki-
nin yüzüne bakarlar... Kızdık-
ları zaman kendi kendilerini ısı-
rılar... Dört elle yürümeyi pek
güzel becerirler...

İYİ İNSANLAR — Bunların
nesli kalmamıştır... Ancak müze-
lerde ve ansiklopedilerde bulu-
nur... Arada bir, tek tük rastla-
nırsa da çabuk gözden kaybolur-
lar... İyi insan tipinden bir tane
bulup getirene dünya insanlık
teşkilâtı 1000 dolar vermektedir.
Bunları tutmak da zordur... Çabuk
kaçarlar. Çünkü kimseye iti-
matları kalmamıştır... Bilmem
anlatılabildim mi?...

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 9572 — 27)

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-
datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-
mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 100 kuruş.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60146 — 26)

— 9 —

Nasıl oldu bilmem, ardından ge-
len biri kollarımdan yakalayiverdi.
Şişmanın emriyle, kabama okkalı
bir tekme yiyip, soluğu dışarda al-
dım.

Abim:

— Vermiyorlar mı? dedi.

— Yok, dedim, bir şey tutacak-
larımış.

— Lan bizi tutacaklar, sen anla-
madın mı, hadi kaçak!

Tekme, hâlâ kemiğimi sızlattıyor-
du:

— He, kaçak! dedim.

Kaçtık... Gitti bizim elli darı. Kim-
bilir, ol Adana şehrinin hangi bele-
diye hizmetinin, hangi taşı, hangi
süsü, hangi boyası olmuştur bu bi-
zim elli darı? Belki de belediye baş-
kanının makam arabasına fors al-
mışlardır, bol bol forslansın diye...

Kardeşimle koşa koşa eve geldik.
Çocukluk, hem koşuyoruz, hem de
ardımıza bakıyoruz, çarşı ağaları
koşturuyorlar mı, koşturmuyorlar
mı diye.

İstahsız yaktım kazanın altını, iş-
tahsız üfledim şiş şiş gözlerimle a-
teşi. Kazan kaynadı, darılar haşlan-
dı, zarar ziyan şimdiden yarı yarıya.
Kardeşim kovanın bir ucundan tut-
tu, ben bir ucundan, Adana'nın kız-
gın sokakları fokurdayan bir kazan,
bizim çıplak ayaklarımızı etten birer
kepçe, dön Allah dön!...

— Darı, hamama girdi gocagarı,
dişleri sarı sarı!...

Gün akşama dek dolastık durduk,
sabahleyin satıcının avucuna saydı-
ğımız darı parasını yine de çıkara-
madık. Gece babama bir şey anlat-
madık. Anlatsak, fakirin iç boşalma-
sı, isyanı belli, şışkoya da, abimi
yakalayıp götürene de, belediye-
ye de, başkanına da ver edecek küfü-
rü. Ve ardından:

— Ben gösterrim onlara! diyecek-
ti.

Zavalı bizler, oysa ki hep onlar
bize gösteriyorlardı...

Sabableyin kuru ekmeğe, ikişer
bardak çayı yuvarladıktan sonra, â-
bime:

— Gel bugün su satak! dedim.

Gözleri parladı. Haklıydı çocuk.
Darıyı eve getirmesi, onu soyması,
haşlaması, kazanın altını gözlerimiz
çıkıncaya dek üflemesi, kova elde
satması dertti.

— He, satak! dedi.

Anamın, yalnız sebze işlerinde
kullandığı temiz kovayı aldık. Bir
güzel yıkayıp sabunladık. Evden bir
kulplu tas, bir de su bardağı alıp
yola düştük. Buzcudan bir parça
buz, belediye kesesinden de su dol-
durduk içine, bir tarafına kardeşim
geçti kovanın, bir tarafına ben, düş-
tük köşker arastasının içine:

— Hadi buzlu su, otuziki dişine
trampet çaldırıyor buzlu su!
Üzerinden su eksildikçe daya ko-
vayı çeşmenin altına. Buz azaldıkça
doldur buzlu içine.

— Yok mu yüreği yanan!...

Ara sıra kendimiz de bardak bar-
dak yuvarlıyoruz... Nakli mekânda
ferahlık vardır diyenler aldanmamış-
lar, meğer nakli sanatta da ferahlık
varmış. O kadar kolayımıza gitti ki
bu su satma işi, evvelallah ikinci
günü bizim darı kovası da su kova-
sı oldu... Artık çift koldan çalışıyor-
duk. Gerçi tek başına bir kova su-

yu taşımak zor oluyordu ama, bir
tarafıdan durmadan üzerinden eksil-
diği için, güç gelmiyordu bize...

Akşamları, kazandığımız paraları
bir teneke kutunun içine atıyorduk.
Bilmem, belki de anamıza sürpriz
yapacaktık... Çünkü yarın perşem-
be, anamız hastaneden çıkacak.

Çok bekledik o günü anamızı...
Ancak ondan bir hafta sonra geldi
anamız. Zaten zayıftı, geldiğinde bir
deri bir kemik kalmıştı. Ama olsun,
tek anamız olsun, değil bir deri bir
kemikten, yalnız kemikten olsun.

— Ana, paraya bak! dedim. Tene-
ke kutuyu önüne boşalttım.

Sevindi, avundu anacığım... Bir
şeyler söyledi:

— Babanızın eli çok dardaymış, e-
yi oldu bu para, dedi.

Neden bilmem, babam bizim ka-
zandığımız parayı direkt olarak eli-
mizden almazdı. Anam aracılığıyla
alardı. Sonradan öğrendim, hastane,
ilâcı hep babama aldırması, babam
da böylece topladığı bekçi paraların-
dan bir kısmını yemiş. İşte bizim o
bozukluklar oraya verilecekti. Ol-
sun!... Tek anamız iyi olsun da...

Anam geldikten sonra da darıcı-
lık yapmadım. Bilmem, ya ben bı-
kmıştım darıcılıktan, ya da artık a-
nam ikiyüz darıyı sırtına yükleyebi-
lecek o eski ana değildi artık...

O kışımız çok berbat geçti... Hiç
açmadı gökyüzü. Gün sabahın ak-
şamı, gün akşamdan sabaha dek
yağdı durdu yağmur deli deli...

— Yok diyordu, babam, ben bö-
yle yağmur ne gördüm, ne de bil-
dim... Dibi delindi mübareğin dibi...

Oysa ki delinen gök değil, bizim
çerden çöpten evimizdi. Yağmur te-
pemizden vurdukdü, o çinkolar inim
inim inliyorlardı. Artık elimizde
mum, elimizde çöp, evin neresi a-
karsa oraya yapıyor, evin neresi
akarsa oraya tikiyoruz... Meret ta-
van, bal arısının kovanına dönmüş-
tü. Tam uykumuzun tatlı yerinde,
şıp şıp burnumuzun üzerinde su
damlaları:

— Anaa, burnumun ucu şıp şıp
diyor!

Zavalı anacığım, gaz lâmbasının
kör ışığında kalkar, bu delikleri sı-
vamaya çalışırdı. Ama biraz sonra,
bu azgın sular başka bir yerden
damlamaya başlardı.

Bir gece büyük bir gürültüyle u-
yandık. Babam:

— Vah vah, birinin evi yıkıldı ya,
kimin evi? dedi. Ulan yağmur yeter
be!

Babamın ardından da hemen a-
namın çığlığı duyuldu:

— Bre herif kalk, yıkılan ev bi-
zimkisi!...

Peder o kadar iyimser ki:

— Yok yahu, nasıl olur? diyordu.

— Vallaha!

Fırladık yataklarımızdan. Çok şü-
kür Allaha, bizim duvarın birinin
yarısı yoktu. Günlendir duvarı döven
yağmur, çamurlarını alıtmış, duva-
rın yarısı açıkta kalmıştı. Babam
zıplar gibi:

— Avrat, sokak görünüyor vallaha,
dedi.

Anam, telaşlı kadıncıcağz... Bizleri
bi üşütürse, hapi yuttuk... O zaman
zatürree hemen hazır...

— Herif n'edek? dedi.

— N'edek bilmem ki. Su da baş-ladı içeriye girmeye...
— Savan çakak mı?

Gece yarısı, sağolsun babam, bi-zə bezden bir duvar inşa ediverdi. Belki o ince çitılar olmasaydı, du-var boydan boya çökerdi.

İçimde büyük bir korkuyla uyu-dum o gece:

— Ya evimiz başımıza çökerse! di-yordum.

Evin çöktüğü bir şey değil, ne var ki üzerinde bizi ezecek, ama bir çö-kerse yandık belle bu kış günü. Hem de, bu hiç dinmeyen şırl şırl yağmurun altında...

Öğleyin biz okuldan geldikimizde peder birtakım yeni icatlar düşün-müştü... Yıkılan duvarın orasına bu-rasına dilmeler, otunlar çakmıştı. Biz geldiğimiz zaman da çamurla sıvamaya çalışıyordu:

— Eh, diyordu ikide bir, bu yağ-mur bugün dınerse, akşama doğru güneş çıkarsa, bir de gece yarısı a-yaz olursa, yarına galmaz bu siva-dığım yer kibrit gibi gurur...

Umut dünyası...
Ama hiç de babamın ümit ettiği gibi olmadı. Yağmur arttıkça arttı, gök karardıkça karardı, akşam üze-ri de kötü haber kulaktan kulağa yayılmaya başladı:

— İrmak seti yıkıp, şehri basacak! Seyhan gerçekten akşam üzeri iyi-ce kabarmıştı. Bazı yerlerde hemen seti yalayıp geçiyordu. Bizim ev he-men setin dibindeydi. İrmak gürül-dediğe, yüregimiz hop oturup hop kalkıyordu.

Sabahleyin ortalık aydınlanırken, pederin sesiyle uyandık:

— Artık ırmak taşmaz, diyordu... Sanki ırmağın taşmayacağı hava-nın aydınlanmasına bağlıymış gibi...

Uyku gözlerimden aka aka gittim o günü okula. Okulda da sadece Sey-han konuşuldu o gün... Bir gece ev-velki uykusuzluk, o gece erkenden yatmamıza sebep oldu. Daha ilk ak-şamdan daldık uykuya. Rüyamda su-lar görüyordum, çok çok sular. Su-lar gelip evimizi götürüyordu, boğu-luyorduk...

Yine bizi o gece yataklarımızdan fırlatan ananın çığlığı oldu:

— Kalkın çocuklar, su bastı!

Deli gibi fırladık yataklarımızdan. Fırlar fırlamaz ayaklarımızın suya gömülmesi bir oldu. Su, odamızın içinde dönüp duruyordu.

Babam bağıyordu:
— Eşyaları tutun!

Bir gece evvelki yıkılıp yapılan duvar yine yıkılmış, oradan su bi-tün kuvvetiyle içeriye giriyordu. Eh artık, tath canunızı mı kurtaralım, yoksa tath canımızdan daha tath eş-yalarımızı mı kurtaralım, bileme-dik... Yakaladığımız eşyayı kereve-tin üzerine atıyorduk. Hava da bir soğuk bir soğuk, ıslak pijamalarımı-zın içinde donacağız sanki...

Türkocağı mahallesinde pek çığlık yok, bizim evden başka... Çünkü, tüm diğer evler ikişer katlı. Daha millet iki gün evvelinden tertibatını almış, alt evlerindeki erzaklarını, şunlarını, bunlarını yukarı odalara taşımışlar. Bizim evden başka nü-munelik ev yok ki mahallede...

Babam, gece yarısı Şeref efendi-nin kapısını çaldı. Taşıyabildiğimiz eşyaları, altımızda su, üstümüzde yağmur, Şeref efendinin alt evinin yüksekçe sahanlığına taşıdık. Anam, babam, kardeşim kaç kez suya bat-tılar bilmiyorum ama, ben çok düş-tüm. Bir keresinde elimdeki yastığı da suya kaptırdım. Koştum ardın-dan yakalayayım diye, suyun altında kalan kaldırımı görmediğimden bir kez daha tökezledim... Oysa ki, çok severdim o çiçekli yastığı... Güle güle çiçekli yastık!

Allaha şükür sabahleyin evimiz, asaletine yakışır bir şekilde sessiz sedasız çöktü gitti... İçinde de, ke-revetimiz, iki kırık sandalyemiz ve çok modern sobamızla beraber... Kömürlerimiz ise, hepsi akmış git-mişti... (Devamı var)

Milletler Gülüyor

İflâs

Adam bitkin bir halde bara gir-di, bir iskemleyle çöktü:

— Mahvoldum, iflâs ettim! di-ye mırıldandı kendi kendine.

Kederli adamın sözlerini du-yan başka biri neşeli bir kahka-ha atıp:

— Haydi canım, dedi, üzülme-yin. Hayat olan yerde ümit var-dır.

İflâs eden adam daha büyük bir kederle:

— Hayır hayır, dedi, başka işler için belki öyledir ama, ce-naze levazımatı satanlar için ha-yat olan yerde iflâs vardır!

★

Duymuş

Torununu karşısına alan bü-yükanne uzun uzun gençliğini an-lattıktan sonra sordu:

— Büyük babanla kaç yıllık ev-li olduğumuzu biliyor musun?

— Biliyorum, diye cevap verdi küçük kız. Kırkdört yıllık...

— Kimden duydun?

— Büyük babamdan... Geçen geceki davette, yanında oturan mösyöye, «Kırkdört yıldır bu ka-dına nasıl tahammül edebildiği-mi kendim de şaşıyorum» diyor-du da...

Yazısız

Uğursuzluk

Evliliklerinin yirminci yıldönü-münde kadın, kocasına sordu:

— Balayımızda kırılan aynayı hatırladın mı?

— Evet, dedi adam. Ne olmuş yanı?

— O gün sen içini çekerek, «Bir aynanın kırıldığı yerde ye-di yıl uğursuzluk sürer» demiş-tin.

— Canım, bütün darbimeseller doğru değildir ki...

— Öyle olmalı... Çünkü bizim-ki tam yirmi yıl sürdü!

★

Zevke göre

Yeni evlenmişlerdi. Genç kadın ömründe ilk defa mutfağa gir-miş, kocasına hayatının ilk ye-meğini pişirmişti. Tabaga çata-lını daldıran genç adam:

— Eline sağlık ama, dedi, bu fasulyelerin yarısı dağılmış, ya-rısı çiğ...

Genç kadın cevap verdi:

— Madem çiğ fasulyeyi sevmi-yorsun, sen de pişmiş olanlarını yiyiver.

Korkuluk

Köye gelen yabancı, bir tarlanın önünden geçerken, harıl harıl çalışan köylüye:

— Bakıyorum, dedi, tarlanızda hiç korku-luk yok. Ektiklerinizi kuşlar yemiyorlar mı?

— Korkuluğun ne gereği var, dedi köylü. Karım her zaman tarlada!

Çok görmüş

Arkadaşları, Fransa gezisinden dönen A-merikalıyı aralarına almışlar, Paris'in anlatıl-dığı kadar güzel olup olmadığını soruyorlardı.

— Enteresan bir yer, diye cevap verdi ge-ziden dönen. Hastanelerin birinde, Napol-yon'un şapkasıyla dolaşan bir hasta ile tanış-tım.

Dinleyenler hayretle sordular:

— Gördüğünün, gerçekten Napolyon'un şapkası olduğuna emin misin?

— Elbette eminim. Aynı hastanede, aynı şapkaıyla dolaşan onbeş yirmi hasta daha gör-düm!

Sırası var

İskoçyalı iki arkadaş baloya gitmişlerdi. Davetlileri süzen İs-koçyalılardan biri:

— Şu karşıdaki esmerden baş-ka güzel kız yok koca salonda, dedi.

Arkadaşı sordu:

— Hoşuna gittiyse, dansa kal-dırmak için ne bekliyorsun?

— İçtiği portakal suyunun pa-rasını ödemesini!...

Yeni binalar

Genç evliler, yeni aldıkları a-partman dairesinde çay veriyor-lardı. Dostlarından biri:

— Çatırtilar duyuluyor, dedi. Bu yeni binada fare de mi var yoksa?

Gelen sesleri dinleyen ev sahi-bi:

— Yok canım, dedi, ne faresi... Komşularımız kızarmış ekmek yiyorlar!

— Ben de Hippi resmimi asa-bilir miyim?..

Güldürmenin yolu

Evden çıktıklarından beri oğlunun her ha-reketinde hatâ arayan, «Öyle mi yürünür? O-raya mı basılır?» diyerek her yanısta küçü-cük çocuğa tokatı yapıştıran anne, bir hışım, bir öfkeyle fotoğrafçıdan içeri girdi.

— Yalnız çocuğun resmini çekmenizi isti-yorum.

Fotoğrafçı, çocuğu oturttu:

— Biraz gülmüsey bakayım, dedi. Çocuk kendini zorladığı halde bir türlü gülemedi.

— Çekinme, çekinme gül...

Biraz yüzü aydınlanır gibi oldu çocuğun.

— Daha içten gül!

Oğlunu, fotoğrafçının güldüremeyeceğini anlayan anne:

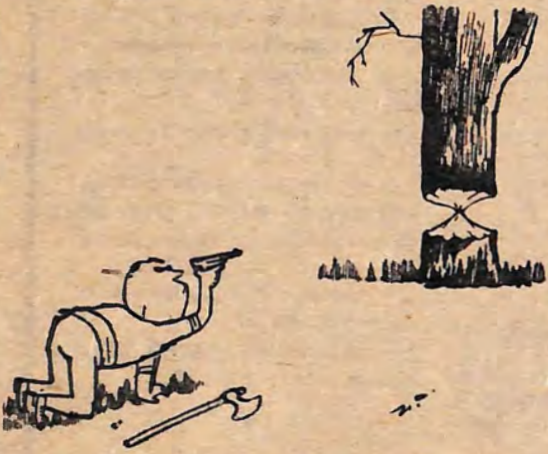
— Bir dakika, dedi. Ve bir hışımla oğlının yakasına sarılıp:

— Gülsene ulan, gül diyorlar sana, diye-rek tokatı aşketti!

Yazısız

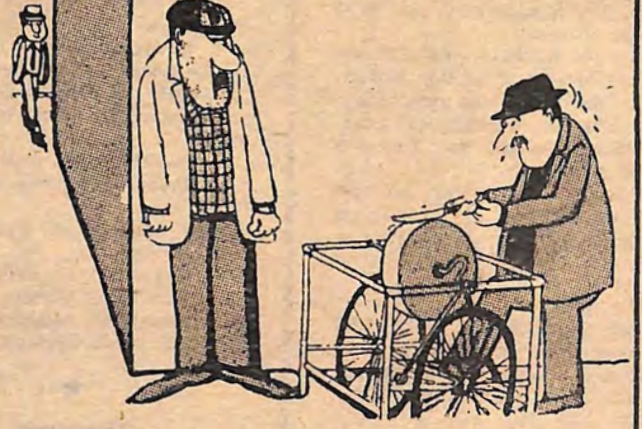
Dünya Karikatürleri!

YAZISIZ

YAZISIZ

— HADI, ELİNİ ÇABUK TUT... MÜŞTERİ GELİYOR !..

FIRSATLARI KAÇIRMAYIN !..

HAMAMDA ...

BEN SİZİN BİLDİĞİ-
NİZ ERKEKLERDEN
DEĞİLİM !..

EVDE ...

HERGÜN, HERGÜN, HER
GÜN... DİNLENEBİLME-
M İÇİN KARIMIN HASTA OL-
MASI LAZIM ANCAK !..

GEL BENİM
ŞİŞKOCUĞUM
GEL !..

HİZMETÇİYLE :

EEE, İNSAN UMDU
GÜNÜ DEĞİL BUL-
DUĞUNU YER !..

BÜRODA :

VAY ANASINA ...
UMUM MÜDÜRÜNDE
GÖZÜ BUNDAYMIŞ...

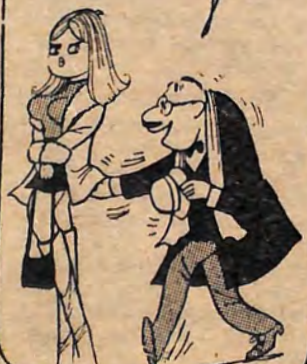
YAVRULARLA :

OOF, BACAKLARIM TUT-
MUYOR YAHU ... AMA
YİNE DE FIRSATI KAÇIR-
MADIĞIMA MEMNUNUM.

SOKAKTA :

GEL MİNİ, MİNİ ...
GEL MİNİ, MİNİ !..

KOMŞU KIZLARLA :

DİKKAT !.. UMMADI-
ĞINIZ TAŞ, BAŞ
VARAR !..

TATİLDE :

ŞEY... ÇOK ÖZÜR
DİLERİM... BİR
ŞEYİ BİR ŞEYLE
(KARIŞTIRDIM
DA !..

TÜRK TİCARET BANKASI

EMRİNİZDEDİR

(Ak. : 28)

Akbalın

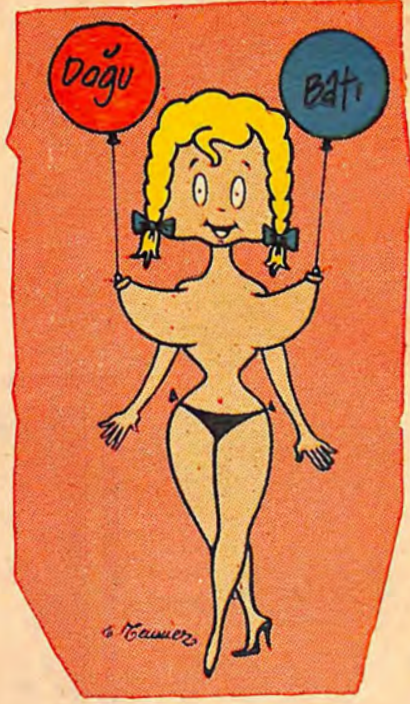
Turist kızlar...

KANADALI

İSPANYOL

ALMAN

İNGİLİZ

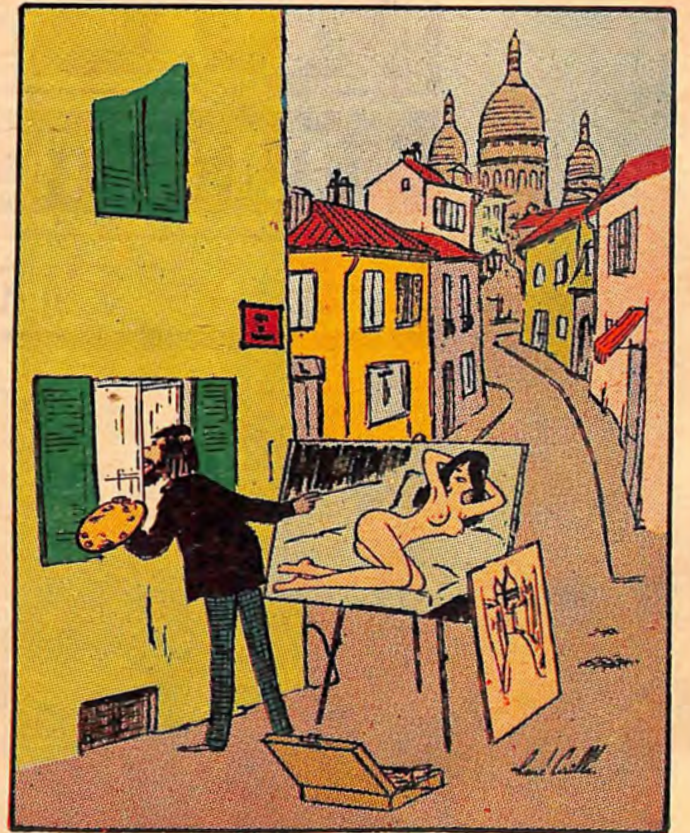
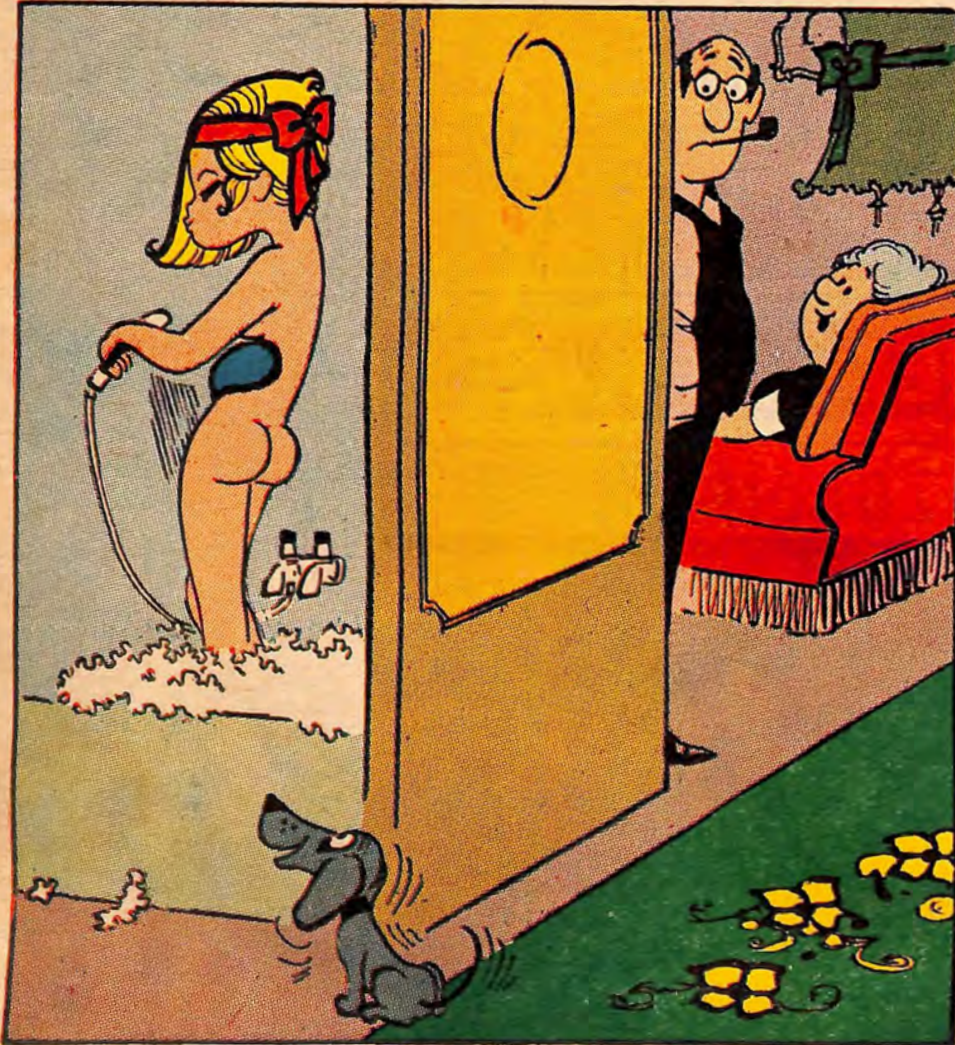
HOLANDALI

AMERİKALI

RUS

YAZISIZ

— "KÖPEĞİN YERİNDE OLSAM „DİYE DÜŞÜNÜYORSUN DEĞİL Mİ POOL !